

MIJN LEVENSGESCHIEDENIS

Laten we onze hoofden even een moment buigen voor gebed.

Onze genadige Hemelse Vader, het is inderdaad met voorrechten die we hebben om tot U te naderen, onze God en Redder. Dit wonderbare lied te horen, *Hoe Groot Zijt Gij*, het doortrilt ons omdat wij weten dat Gij geweldig zijt. En we bidden dat Uw grootheid opnieuw aan ons zal worden gemanifesteerd, deze middag, als we spreken. En het is mij ten deel gevallen, voor het eerst in vele jaren, om te proberen terug te gaan in het verleden van het leven, en ik bid dat U mij kracht zult geven en—en wat ik nodig heb, Heer, om in dit uur te zijn. En mogen al mijn fouten in het leven slechts een ‘stapsteen’ zijn voor anderen, wat hen dichter tot U zou brengen. Sta het toe, Heer. Mogen zondaars de voetstappen zien op het zand der tijd, en mogen ze tot U worden geleid. Deze dingen vragen we in de Naam van de Here Jezus. Amen. (U kunt gaan zitten.)

[Broeder Glover zegt: “Zou u kunnen bidden voor deze zakdoekjes voor u begint?” -Uitg.] Zal ik graag doen. [*Deze en die* zijn er om voor te bidden.”] Ja, goed, dank u. Zoals deze heilige man, broeder Glover, die ik nu al enige jaren ken, had het voorrecht gisteravond een poosje bij hem te zijn. En hij heeft me verteld dat hij een poosje buiten dienst gesteld was geweest, rustend. En nu, op vijfenzeventigjarige leeftijd, keert hij terug in de dienst van de Here. Ik ben niet half zo vermoed als ik was voor ik dat hoorde. Ik dacht dat ik vermoed was, maar ik—ik geloof niet dat ik het ben. Hij had hier net wat zakdoekjes voor me neergezet, in de—de vorm van enveloppen, enzovoorts, waar ze inzitten en reeds gesloten.

Nu, wie van u ook in radioland, of hier, die een van deze zakdoekjes wenst, en u zou het, de Angelus Temple stuurt ze voortdurend uit, heel de tijd. U zou rechtstreeks hier naar de Angelus Temple kunnen schrijven en zij zullen erover bidden, want ik zal u verzekeren dat het de Schrift is. Het is een belofte van God.

En als het zou zijn dat u zou willen dat ik er over een bid voor u, wel, ik zou blij zijn om dat te doen. U zou me gewoon schrijven op postbus 3-2-5, 325, Jeffersonville, gespeld J-e-f-f-e-r-s-o-n-v-i, dubbel l, e. Jeffersonville, Indiana. Of als u niet op het nummer kunt komen, gewoon schrijven “Jeffersonville.” Het is een kleine stad, bevolking van ongeveer vijfendertigduizend. Iedereen kent me daar. En dus we zouden het fijn vinden om over een zakdoek te bidden en u toe te zenden.

En, nu, we hebben geweldig succes gehad met dit te doen, omdat. . . U zult er een kleine standaardbrief bij krijgen, dat mensen rond de wereld elke morgen om negen uur bidden, en om twaalf uur en om drie uur. En u kunt zich voorstellen, de achterkant van de wereld rond, om welke tijd van de nacht ze moeten opstaan om dit gebed te doen. Dus als al deze tienduizenden keer duizenden gebeden tot God opzenden op precies dezelfde tijd voor deze bediening, uw ziekte, kan God dat gewoon niet afwijzen. En nu dus, wij, zoals ik zeg, wij hebben helemaal geen programma's, we willen geen stuiver aan geld. We zijn gewoon. . . Als we u kunnen helpen, dat is waarvoor we hier zijn. En laten we. . .

Iemand brengt nog een aantal zakdoeken.

Nu, als u geen zakdoek hebt die u wilde sturen, wel, schrijft u dan, hoe dan ook. Als u hem niet nu meteen nodig hebt, houdt hem in het Boek der Handelingen, in de Bijbel, het 19e hoofdstuk. En het zal een vorm zijn van een klein wit lint dat u zal worden gezonden, en de aanwijzingen hoe eerst uw zonden te belijden. En (dank u), hoe uw zonden te belijden. U moet nooit proberen om iets van God te ontvangen zonder eerst in orde te zijn met God. Ziet u? En dan wordt u hierin geïnstrueerd om uw burens binnen te roepen, en uw voorganger. Als u wat dan ook hebt dat in uw hart is tegen wie dan ook, ga het eerst in orde maken, en kom terug. En bid dan, houd een bidstond in uw huis, en speld deze zakdoek aan uw ondergoed, geloof dan God. En op precies die drie uren, elke dag, zullen er mensen rond de wereld zijn die bidden, een ketting rond de wereld.

En nu het is aan u, absoluut vrij, stuur gewoon. En—en, nu, we zullen u niet terugschrijven om u lastig te vallen of om u een of ander programma te vertellen dat we hebben. We willen dat u programma ondersteunt, maar we hebben geen—hebben er helemaal geen voor u om te ondersteunen. Ziet u? Dus u. . . het is niet om uw adres te krijgen, het is gewoon enkel inschikkelijkheid en een bediening van de Here die we proberen uit te oefenen.

Nu laten we onze hoofden buigen. En als u in radioland bent, heb uw zakdoek daar liggen, leg er gewoon uw eigen hand op terwijl we bidden.

Genadige Here, we brengen deze kleine pakjes tot U, misschien zien sommigen ervan uit om misschien kleine vestjes te zijn voor een baby, of—of een of ander hemdje, of misschien een klein paar laarsjes, of—of zoiets, een zakdoek, die zal gaan naar de zieken en de aangevochtenen, Heer het is overeenkomstig Uw Woord dat we dit doen. Want we lezen in het Boek Handelingen, dat ze van het lichaam van Uw dienstknecht, Paulus, doeken en schorten namen, omdat ze geloofden dat Uw Geest op de man was. En onreine geesten gingen uit van mensen, en

aanvechtingen en krankheden verlieten hen, omdat ze geloofden. En nu beseffen we, Heer, dat wij niet de heilige Paulus zijn, maar we weten dat U nog steeds Jezus blijft. En we bidden dat U het geloof van deze mensen zult eren.

En er werd eens gezegd dat toen Israël (proberend om God te gehoorzamen) in een val was gevangen, de zee voor hen, de bergen aan elke kant, en Farao's leger naderend. En iemand heeft gezegd, dat "God naar beneden zag door die Vuurkolom, met vertoornde ogen, en de zee werd bevreesd en rolde zich terug, en maakte een pad voor Israël om over te steken naar het Beloofde Land."

O Heer, zie opnieuw naar beneden, wanneer deze pakjes op de zieke lichamen worden gelegd in gedachtenis aan Uw Levend Woord. En moge de ziekte bevreesd worden, zie door het Bloed van Uw Zoon Jezus, Die voor deze verzoening stierf. En moge de vijand bevreesd worden en wegtrekken, opdat deze mensen de belofte binnen mogen trekken, zodat "Boven alle dingen," dat het Uw verlangen is "dat we voorspoedig zijn in gezondheid." Sta het toe, Vader, want we zenden het met die—met die houding in ons hart. En dat is ons doel. We zenden het op in Jezus Christus' Naam. Amen.

Dank u, Broeder Glover. Dank u wel.

Nu, omdat vanavond het slot van dit deel van de opwekkingscampagne is, weet ik niet of het over de radio zal worden uitgezonden of niet, maar ik zou graag zeggen (zo niet) tot de radioluisteraars, dat dit één van de fijnste samenkomsten is geweest, die ik in vele, vele jaren heb gehad. Het is echt geweest, krachtig, de meest liefderijke, samenwerkende samenkomst waarin ik sinds lange tijd ben geweest.

[Dan zegt een broeder: "We zijn in de lucht tot kwart over vier, broeder. En ze luisteren naar u, door heel zuidelijk Californië, ginds op de eilanden, en op de schepen. We ontvangen berichten van ze. En u hebt dus een groot gehoor, duizenden en tienduizenden."—Uitg.] Dank u zeer. Dat is erg goed. Blij dat te horen. God zegene u allen.

En ik heb zeker altijd een warm plekje in mijn hart gehad voor de Angelus Temple, vanwege haar standpunt voor het volledige Evangelie van Jezus Christus. En nu, het—het schijnt nu meer persoonlijk voor me te zijn. Het lijkt alsof, na iedereen ontmoet te hebben en hun fijne geest ziende, lijkt het me toe of ik gewoon meer één van u ben dan ik vroeger was. God zegene u, is mijn gebed. En . . . [Gehoor applaudisseert—Uitg.] Dank u, vriendelijk.

Nu, er werd rondverteld dat ik vandaag zo'n beetje zou spreken tot u voor een tijdje over: *Mijn Levensgeschiedenis*. Dat is een—een moeilijke zaak voor mij. Dit zal de eerste keer zijn

dat ik het probeer te nemen gedurende vele jaren. En ik zou geen tijd hebben om in details te gaan, maar slechts een gedeelte ervan. En, hierin, heb ik vele fouten gemaakt, veel dingen gedaan die verkeerd waren. En ik zal wensen, dat u in radioland en u die aanwezig bent, dat u mijn fouten niet zult nemen om struikelblokken te zijn, maar stapstenen om u dichterbij tot de Here Jezus te brengen.

Dan, vanavond, zullen de gebedskaarten worden uitgegeven voor de genezingsdienst vanavond. Nu, wanneer we spreken over *genezingsdienst*, betekent niet dat we iemand zullen gaan genezen, we zullen gaan “bidden voor iemand.” God doet de genezing. Hij is alleen erg goedgunstig geweest voor me, om gebed te beantwoorden.

En ik was in gesprek met de manager van een beroemde evangelist, hier enige tijd geleden, en—en er werd gevraagd waarom deze evangelist niet bad voor de zieken. En de evangelist zei terug tot de—de manager van mijn samenkomsten, zei: “Als... Deze evangelist gelooft in Goddelijke genezing. Maar als hij zou beginnen met voor de zieken te bidden, dan zou het zijn dienst hinderen omdat hij geldelijk gesteund wordt door kerken. Vele kerken en velen van hen geloven niet in Goddelijke genezing.”

Dus heb ik een eerbewijs en achting voor de evangelist omdat hij zijn plaats houdt, de post van zijn plicht. Hij zou waarschijnlijk kunnen... Ik zou nooit zijn plaats in kunnen nemen, en ik betwijfel of hij mijn plaats in zou kunnen nemen. Wij hebben allen een plaats in het Koninkrijk van God. We zijn allen samen verenigd. Verschillende gaven, maar dezelfde Geest. Verschillende manifestaties, bedoelde ik te zeggen, maar dezelfde Geest.

En, nu, vanavond zullen de diensten beginnen... Ik geloof dat ze zeiden dat het concert begint om zes uur dertig. En nu, als u buiten in radioland bent, kom binnen om hiernaar te luisteren. Het is... het zal prachtig zijn, is het altijd.

En dan wil ik zeggen dat de gebedskaarten onmiddellijk na deze dienst zullen worden uitgegeven, meteen zo gauw deze dienst is gesloten, als u hier bent en een gebedskaart wilt. Ik werd geïnstrueerd daarbinnen even een paar ogenblikken geleden, mijn zoon of meneer Mercier of meneer Goad, zij zullen gebedskaarten uitgeven. Blijf gewoon op uw zitplaats. Zodra de dienst is gesloten, blijf gewoon op uw zitplaats zodat de jongens door de rij kunnen gaan en zorgen dat de gebedskaarten gewoon zo vlug als mogelijk worden uitgegeven. Dat zal zijn op de balkons of in de zaal, waar dan ook, de onderste verdiepingen of waar u ook bent, blijf gewoon op uw zitplaats en de jongens zullen weten dat u hier bent voor een gebedskaart. En dan zullen we vanavond bidden voor de zieken. En als de Here mijn

gedachten niet verandert, dan wil ik vanavond prediken over het onderwerp: *Indien Gij Ons De Vader Zult Tonen, Zal Het Ons Bevredigen.*

Nu ik wil als tekst deze middag lezen, gewoon om van start te gaan met de *Levensgeschiedenis*, gevonden in het Boek van de Hebreëen, het 13e hoofdstuk, en laten we beginnen hier omstreeks . . . Ik zou zeggen omstreeks het 12e vers.

Daarom heeft ook Jezus, opdat hij het volk met zijn eigen bloed zou mogen heiligen, buiten de poort geleden.

Laten wij . . . derhalve tot hem gaan buiten de legerplaats, zijn smaad dragend.

Want wij hebben hier geen blijvende stad, maar wij zoeken een toekomstige.

Nu dat is zo'n beetje een tekst. Want, ziet u, als het een levensgeschiedenis is, of wat ook dat op een menselijk wezen betrekking heeft, dat verheerlijken we niet, en speciaal een—een verleden van iemand, als het zo donker is geweest als het mijne is geweest. Maar ik dacht, als we de Schrift lezen, zou God de Schrift zegenen. En mijn gedachte is:

Dat we hier geen blijvende stad hebben, maar wij zoeken een toekomstige.

Nu, ik weet dat u erg veel houdt van Los Angeles. U hebt het recht om dat te doen. Het is een grote, prachtige stad. Met haar smog en wat meer ook, toch is het een prachtige stad, fijn klimaat. Maar deze stad kan niet blijven, ze moet een einde hebben.

Ik heb in Rome gestaan (waar de grote keizers) en de steden die ze dachten dat ze onsterfelijk zouden bouwen, en zes meter diep graven om zelfs de ruïnes ervan te vinden.

Ik heb gestaan waar de Farao's hun grote koninkrijken hebben gehad, en je zou in de grond moeten graven om te vinden waar de grote Farao's regeerden.

We houden er allemaal van om te denken over onze stad en onze plaats. Maar, bedenk, het kan niet standhouden.

Toen ik een kleine jongen was, was ik gewoon om naar een grote esdoorn te gaan. In mijn landstreek hebben we veel loofhout. En dan hadden we deze esdoorn, de suikeresdoorn, en wat we de "harde esdoorn" en "zachte esdoorn" noemden. Deze grote gigantische boom, het was de allerprachtigste boom. En als ik binnen zou komen van de velden, van het werken in het hooi en—en de oogsten, dan hield ik ervan om naar deze grote boom te gaan en—en eronder te zitten en—en omhoog te kijken. En ik zou z'n grote, machtige takken zien zwaaien in de wind, grote geweldige stam. En ik zei: "Weet je, ik geloof dat deze boom hier honderden en honderden jaren zal staan." Niet lang geleden nam ik een kijkje bij de oude boom, het is slechts een stomp.

“Want we hebben hier geen blijvende stad.” Nee, niets hier op aarde waar u naar kunt kijken zal blijven. Het moet een einde gaan hebben. Alles wat sterfelijk is moet plaats maken voor een onsterfelijkheid. Dus maakt het niet uit hoe goed we onze hoofdwegen bouwen, hoe fijn we onze gebouwen maken, het moet alles verdwijnen, want er is hier niets dat kan blijven. Slechts het Ongeziene is wat blijft.

Ik herinner me het huis waar we in woonden, het was een oud blokhuis, kieren gedicht met modder. Ik . . . Misschien hebben velen nooit een huis gezien met de kieren gedicht met modder. Maar het was helemaal met modder gedicht, en de grote geweldige houtblokken die in het oude huis zaten, ik dacht dat dat huis er honderden jaren zou staan. Maar, weet u, vandaag is daar waar dat huis stond een huisvestingsproject. Het is zo heel anders. Alles is aan het veranderen. Maar . . .

En ik was gewoon mijn vader op te zoeken, hij was een tamelijk gedrongen, gezette man, erg sterk, en hij was een van de sterkste kleine mannen die ik kende. Ik ontmoette meneer Coots, een maat met wie hij gewoon was te werken in de houthakkerij, hij was houthakker, en ongeveer een jaar geleden, en meneer Coots is een erg goede vriend van me, en een diaken in de Eerste Baptisten kerk, en hij zei, “Billy, jij zou een heel sterke man moeten zijn.”

En ik zei: “Nee, dat ben ik niet, meneer Coots.”

Hij zei: “Als je aardde naar je vader, zou je het zijn.” Zei: “Ik zag die man, die een vijftenzestig kilo woog, in z’n eentje een houtblok op de wagen laden dat vierhonderd kilo woog.” Hij wist gewoon hoe het te doen. Hij was sterk. Ik zag hem gewoonlijk het huis binnen komen om zich te wassen en zich gereed te maken voor het eten, wanneer moeder hem zou roepen.

En we hadden een oude appelboom daar op het voorerf, en dan stonden er drie of vier kleine aan de zijkant naar achteren toe. En daar in de middelste boom daar was een oud uitziend spiegelglas, was gebroken, spiegel, een grote. En was aan de kant van de boom gespijkerd met een paar omgebogen spijkers. Lijkt wel op wat sommigen van u timmerlieden die meeluisteren ‘kapstokken’ zouden noemen. Hij was daar naar binnen gebogen om het glas op z’n plaats te houden. En er was een oude blikken kam. Hoevelen hebben er ooit een oude blikken . . . de ouderwetse blikken kam gezien? Ik kan haar gewoon zien.

En dan was er een kleine wasbank, gewoon een kleine plank met een kleine schuine poot eronder, vast gespijkerd aan de boom. Een kleine, oude, halve zwavelpomp daar waarmee we het water uitpompten, en we wasten bij deze oude boom. En mamma had de gewoonte om meelzakken te nemen en handdoeken te maken. Heeft ooit iemand een meelzakhanddoek gebruikt? Wel, ik ben er zeker van dat ik me nu thuis voel. En die grote, oude ruwe

handdoeken! En als ze ons kleine peuters in het bad deed, dan zou ze . . . voelt alsof ze de huid eraf wreef elke keer dat ze wreef. En ik herinner me die oude meelzak. En ze trok er dan een paar van de draden uit en maakte kleine kwastjes, om hem zo'n beetje te versieren.

Hoevelen hebben er ooit op een strozak geslapen? Wel, ik wil—wil maar zeggen: Hoevelen hebben ooit geweten wat een kaf kussen was? Wel, broeder Glover, nu ben ik thuis, vast en zeker! Strozak, wel, het is niet al te lang geleden dat ik er pas van één afkwam, en het was . . . O, het is—het is goed slapen, koel. Dan in de wintertijd nemen ze het oude verenbed en leggen het erop, weet u, en moesten dan een stuk canvas boven over ons heen doen omdat de sneeuw in de—de—de kieren van het huis waaide, weet u, waar de oude pashout dekspanen omhoog zouden gaan staan, weet u, en de sneeuw zou er doorheen zwepen. En, o, ik kan me dat heel goed herinneren.

En dan placht pa een scheerkwast te hebben. Ik . . . Nu hier zult u van opkijken. Hij was gemaakt van maiskolven, een scheerkwast van maiskolven. Hij nam dan moeders oude loogzeep die ze had gemaakt, maakte het klaar en deed het op zijn gezicht met deze maiskolfkwast, en het scheren met een groot, oud recht scheermes. En op zondag nam hij dan de—de stukjes papier, rondom bij zijn kraag instekend, ze droegen celluloid kragen en deden het om de kraag heen op deze manier om te voorkomen dat het—het—het schuim op de kraag van zijn overhemd kwam. Hebt u ooit gezien dat dat werd gedaan? Wel, o, o!

Ik herinner me een aardig klein beekje daar beneden, waar we gewoonlijk heengingen om wat water te drinken, en ons water te halen uit een oude pompoen potlepel. Hoevelen hebben er ooit een pompoen potlepel gezien? Wel, hoevelen van u komen hier eigenlijk uit Kentucky? Ja, wel, kijk eens even hier naar de Kentuckiërs. Wel, o, ik ben—ik ben helemaal . . . Ik dacht dat het hier allemaal Okies en Arkies waren, maar het ziet ernaar uit of Kentucky in aantocht is. Wel, ze hebben een paar maanden geleden olie aangetroffen in Kentucky, weet u, dus misschien zijn dat er een paar van die deze kant op komen.

En dan herinner ik me wanneer pa dan binnenkwam en zich waste voor het eten, dat hij zijn mouwen zou oprollen, en die kleine korte zware stoere armen. En wanneer hij zijn armen op zou halen om zich te wassen, het water in zijn gezicht te gooien, dan zaten die spieren gewoon opgepropt in zijn kleine armen. En ik zei: “Weet je, mijn pa zal leven om honderdvijftig jaar oud te worden.” Hij was zo sterk: Maar hij stierf op z'n tweeënvijftigste. Ziet u? “Wij hebben hier geen blijvende stad.” Dat is waar. We kunnen niet blijven.

Nu laten we een kleine tocht maken, wij allemaal. Het is met ieder van u hier dat u een levensgeschiedenis hebt, net als ik, en het is goed om zo nu en dan langs de laan van de herinnering te dwalen. Vindt u dat niet? Gewoon teruggaan, en laten we allemaal voor een ogenblik teruggaan, terug naar gelijksoortige ervaringen als kleine kinderen.

En nu het eerste deel van de levensgeschiedenis. Ik zal het gewoon een beetje iets extra's meegeven, omdat het in een boek staat en velen van u het boek hebben.

Ik werd geboren in een kleine berghut, ver weg boven in de bergen van Kentucky. Ze hadden één kamer waar we in woonden, geen kleed op de vloer, zelfs geen hout op de vloer, het was gewoon simpelweg een kale vloer. En een boomstronk, bovenkant van een stronk gezaagd, met drie poten eraan, dat was onze tafel. En al die kleine Branhams hoopten zich daar omheen op, en buiten voor de kleine oude hut, en rolden naar buiten, leek er op waar een stel buidelratten zich daarbuiten in het stof had gewenteld, weet u, al de kleine broers. We waren met z'n negenen, en één klein meisje, en zij had werkelijk een zware tijd tussen dat stel jongens. We moeten haar nog vandaag ontzien vanwege de dingen die we deden in die dagen. Zij kon niet met ons meegaan waar dan ook, we zouden haar terug jagen, ze was een meisje. Dus zij kon het niet verwerken, weet u. Dus we hadden. . . En alle. . .

Herinner me dat we achterin achter de tafel slechts twee stoelen hadden, en ze waren gemaakt uit bast van takken. Gewoon van die scheuten van de Amerikaanse notenboom bij elkaar gedaan, en ze onderaan omgeboord met noteboombast. Heeft iemand ooit een noteboombast stoel gezien? Ja. En ik kan mamma nog horen. O, later toen we in een woning kwamen waar ze een houten vloer kon hebben, met die baby's zo op *deze* manier op haar schoot, en die oude stoel gewoon van bonkerde-bonkerde-bonk over de vloer schommelend. En ik herinner me om te beletten dat de kleintjes de deur uit gingen, wanneer ze aan het wassen zou zijn of zoiets, dat ze dan gewoon was een stoel neer te leggen en hem zo'n beetje diagonaal dwars in de deur te draaien, om te beletten dat de kleintjes naar buiten gingen wanneer zij naar de bron moest gaan om water te halen, enzovoorts.

En moeder was vijftien jaar oud toen ik werd geboren, pa was achttien. En ik was de eerste van de negen kinderen. En ze vertelden me dat de morgen toen ik werd geboren. . .

Nu, wij waren erg arm, gewoon de allerarmsten. En we hadden zelfs geen raam in deze kleine hut. Ze had zoiets als een kleine houten deur die je opendoet. Ik betwijfel of u ooit zoiets dergelijks hebt gezien. Een klein houten deurtje die openging in plaats van een raam, je houdt het overdag open en je sloot

hem 's nachts. Wij konden de elektrische lampen niet aandoen of zelfs maar petroleum branden in die dagen, wij hadden wat je 'een vetlamp' noemt. Nu, ik weet niet of u ooit hebt geweten wat een vetlamp was. Wel, wat doet u. . . En hebt u ooit een pijnboomnoest gekocht. . . gebrand? Want neem gewoon een noest van een pijnboom en steek hem aan en leg hem op een deksel, hij zal branden. En dat is. . . een beetje beroekt, maar ze hadden toch geen meubilair om onder de walm te komen. Dus het was gewoon. . . de hut kreeg het walmen. Het trok goed omdat er daar boven heel wat dak was om doorheen te trekken. Dus het. . .

En ik werd geboren op de—de zesde april, 1909. Natuurlijk, weet u, dat maakt mij nu een beetje over de vijftientig. En dus, de morgen dat ik werd geboren, zei moeder dat ze het raam openden. Nu, we hadden geen dokters, er was een vroedvrouw. Gewoon. . . En die vroedvrouw was mijn grootmoeder. En dus toen ik was geboren en mijn eerste begin met huilen, en—en moeder wilde haar kind zien. En—en ze was zelf niet meer dan een kind. En toen ze het kleine raam openden, net bij het aanbreken van de dag, ongeveer vijf uur. En de. . . Er zat een oud roodborstje naast een kleine struik. Zoals u allen het plaatje ervan hebt gezien in—in mijn boek van mijn levensgeschiedenis. Een roodborstje zat daar gewoon te zingen met alles wat in hem was.

Ik heb altijd van roodborstjes gehouden. Nu, jullie jongens in radioland, schiet niet op mijn vogels. Zie je, ze zijn—ze zijn—ze zijn. . . Het zijn mijn vogels. Heb je ooit de legende van het roodborstje gehoord, hoe hij zijn rode borst kreeg? Ik zal hier even een ogenblik stoppen. Hoe hij zijn rode borst kreeg. . . Op een dag was daar de Koning der koningen stervend aan het Kruis, en Hij leed en niemand wilde naar Hem toekomen. Hij had niemand om Hem te helpen. En daar was een kleine bruine vogel die die spijkers uit het Kruis wilde halen en hij bleef naar het Kruis vliegen, en aan die spijkers rukken. Hij was te klein om ze eruit te trekken, en hij kreeg zijn kleine borstje helemaal rood van bloed. En sinds die tijd is zijn borst altijd rood geweest. Schiet hem niet, jongens. Laat hem met rust.

Hij zat aan de kant van het raam, te tsjilpen zoals de roodborstjes zingen. En—en pa duwde het raam naar achteren. En toen ze het kleine raamdeurtje terugduwden, kwam dat Licht, dat u op de foto ziet, wervelend het raam binnen, zegt mijn moeder, en hing boven het bed. Grootmoeder wist niet wat te zeggen.

Nu, wij zijn. . . waren geen godsdienstige familie. Mijn familie is Katholiek. Ik ben Iers van beide kanten. Mijn vader is zuiver Iers, Branham. Mijn moeder is een Harvey; alleen, haar vader trouwde met een Cherokee Indiaanse, dus dat verbrak de kleine lijn van het Ierse bloed. En vader en moeder gingen

niet naar de kerk, en ze trouwden buiten de kerk en ze hadden helemaal geen godsdienst. En daar achter in de bergen was er zelfs geen Katholieke kerk. Dus ze kwamen over met de vroege kolonisten, twee Branhams kwamen over, en daaruit stamde de hele generatie Branhams; is de stamboom van de familie.

En toen opende ze . . . Toen ze dit raam openden en dit Licht daarbinnen stond, wisten ze niet wat te doen. Pa had zich (zei mamma) een nieuwe overall gekocht voor deze gebeurtenis. Hij stond met de . . . zijn armen in de slab van de oude overall, zoals bosbewoners en houthakkers in die dagen gewoon waren. En het joeg hun vrees aan.

Wel, nadat ik misschien tien dagen oud was geworden, of zoiets, namen ze me mee naar een kleine Baptistenkerk genaamd "Buidelrat Koninkrijk," De "Buidelrat-Koninkrijk-Baptistenkerk." Dat is nogal een naam. Daar was een oude rondtrekkende prediker, de ouderwetse Baptisten prediker kwam daar ongeveer elke twee maand langs. Op . . . De mensen zouden samen een kleine dienst houden, ze gingen dan wat liederen zingen, maar prediking hadden ze telkens met de rondtrekkende ruiter. Ze betaalden hem elk jaar met een zak pompoenen en een aantal dergelijke zaken, weet u, die de mensen zouden kweken om hem te geven. En de oude prediker kwam langs, en daar bad hij een gebed voor mij als kleine jongen. Dat was mijn eerste gang naar de kerk.

In het jaar van ongeveer . . . iets van een beetje over de twee jaar oud, vond het eerste visioen plaats.

Wel, ze hadden daar in de bergen rondverteld dat "Dit Licht binnen kwam." Dus probeerden ze het uit te dokteren. Sommigen van hen zeiden dat het 't zonlicht moet zijn geweest dat weerkaatste in een spiegel in het huis. Maar er was daar binnen geen spiegel. En de zon was nog niet op, dus het was dus te vroeg, vijf uur. En toen, o, besteedden ze Er gewoon geen aandacht aan. En toen ik ongeveer . . . veronderstel bijna drie jaar oud was . . .

Nu, ik moet eerlijk zijn. Er zijn dingen die ik niet graag zeg, en ik wens dat ik het zou kunnen overslaan en het niet te moeten zeggen. Maar toch, om de waarheid te vertellen, moet je de waarheid vertellen of het nu over jezelf is of je familie. Wees er eerlijk over, en dan is het altijd hetzelfde.

Mijn vader was een verre van religieus iemand. Hij was een typische bergjongen die voortdurend, de hele tijd dronk. En hij was in wat moeilijkheden geraakt in een gevecht, en er waren twee of drie mannen bijna gedood terwijl ze vochten, schoten, en elkaar met messen sneden, op een of ander soort feest boven in de bergen. En pa was één van de aanstichters geweest van dit gevecht, omdat er een vriend van hem gewond was, en iemand met een stoel had geslagen. En had . . . De man

had een getrokken mes en zou pa's vriend op de grond met dit mes steken, door z'n hart, en pa koos zijn partij. En het moet werkelijk een verschrikkelijk gevecht zijn geweest, want ze stuurden, van helemaal ginds naar Burkesville, vele mijlen weg, stuurden ze een sheriff naar boven achter pa aan, te paard.

Dus de man lag op het randje van de dood. Het zou mogen zijn dat enigen van zijn familie meeluisteren. Ik zal zijn naam gaan noemen, Will Yarbrough was zijn naam. Ze zijn waarschijnlijk . . . Ik geloof dat een paar van hen in Californië zijn, van zijn zoons. Maar hij was een bullebak, grote sterke man, doodde zijn eigen zoon met een heiningplank. Dus hij—hij was een zeer sterke en boosaardige man. En er was dus een groot messengevecht tussen hem en pa. En mijn vader doodde de man bijna, dus moest hij vluchten en Kentucky verlaten en kwam over de rivier naar Indiana.

En hij had een broer die op dat moment in Louisville, Kentucky woonde, het was de adjunct-directeur van de Wood Mosaic Zagerijen in Kentucky, in Louisville. En pa kwam dus om zijn oudere broer te vinden. Pa was de jongste van de jongens, van zeventien kinderen. En zo kwam het dat hij zijn oudere broer vond, en onderwijl was hij voor bijna een jaar weg. Hij kon niet terugkomen, omdat de wet naar hem zocht. En toen, toen we per brief van hem hadden gehoord, ondertekend met een andere naam, maar dat had hij moeder verteld, hoe het zou zijn dat zij van hem zou horen.

En dan herinner ik me op een dag de kreek (deze kleine hut) was vlak achter het huis. En—en gedurende de tijd na . . . Er zijn negen . . . elf maanden verschil tussen mij en mijn volgende broer, en hij kroop nog. En ik had een grote steen in mijn hand, en ik was aan het proberen om hem te laten zien hoe hard ik deze steen in de oude modder kon gooien, waar de kreek niet meer over de bodem stroomde en de modderige grond vormde. En ik hoorde een vogel, en hij zat boven in een boom te zingen. En ik keek omhoog naar die boom en de vogel vloog weg, en toen hij dat deed, sprak een Stem tegen me.

Nu, ik weet dat u denkt dat ik niet kon denken en me dat herinneren. Maar de Here God Die Rechter is, de aarde en de hemelen en al wat er is, weet dat ik de waarheid vertel.

Die vogel, toen hij wegvloog, kwam er een Stem vanwaar de vogel in de boom was, alsof een windvlaag vat kreeg op de struik, en Het zei: "Je zult wonen vlak bij een stad genaamd New Albany." En ik heb, vanaf de tijd dat ik drie jaar oud was tot op dit moment, gewoond binnen drie mijlen van New Albany, Indiana.

Ik ging naar binnen en vertelde mijn moeder erover. Wel, ze dacht dat ik gewoon aan het dromen was of zoiets.

En later verhuisden we naar Indiana en vader ging werken voor een man, meneer Wathen, een rijk man. Hij is eigenaar van de Wathen Distilleerderijen. En hij bezat een groot aandelenpakket. Hij is een multimiljonair in de Louisville Colonels en—en baseball, enzovoort. En toen woonden we daar dichtbij. En pa een arm man zijnde, kon het toch niet zonder zijn drinken doen, dus hij—hij ging over tot het maken van whisky in een—in een distilleerketel.

En toen werkte het ongemak uit voor mij omdat ik de oudste van de kinderen was. Ik moest komen en water dragen naar deze distilleerketel, om die spiralen koel te houden, terwijl ze de whisky aan het maken waren. Toen ging hij het verkopen, en toen kreeg hij twee of drie van die distilleerketels. Nu, dat is het gedeelte wat ik niet graag vertel, maar het is de waarheid.

En ik herinner me op een dag, bij de schuur vandaan, naar het huis toekomend, huilend. Want buiten achter het huis was een vijver, het. . . waar ze gewoon waren ijs te hakken. Velen van u herinneren het zich dat ze gewoon waren ijs te hakken en in het zaagsel te leggen. Wel, dat is de manier waarop meneer Wathen daar in de streek ijs bewaarde. En vader was een—een chauffeur voor hem, een privéchauffeur. En wanneer deze vijver vol vis was en wanneer ze het ijs konden gaan hakken en het binnen brengen en het in het zaagsel leggen, dan wanneer het ijs in de zomertijd smolt naarmate het minder werd, was het nogal zuiver veronderstel ik, zuiverder dan meerijs en konden ze het gebruiken, niet om te drinken, maar om water koud te houden, om het rond hun emmers en hun melk enzovoort te doen.

En op een dag water halend van achteren bij deze pomp, die ongeveer een blok huizen ver was. Ik was aan het schreeuwen tegen wie het niet zou hoeven, omdat ik van school moest komen en al de jongens waren naar buiten gegaan naar de vijver, aan het vissen. Ik hield gewoon heel erg van vissen. En dus gingen zij allemaal vissen, behalve ik en ik moest water halen voor deze distilleerketel. Natuurlijk, tjonge, dat moest stil gebeuren, er was een drankverbod. En ik. . . Het was zo'n ontbering. En ik herinner me dat ik daar langs kwam met een teen, die ik gestoten had en ik had een maiskolf onder mijn teen gewikkeld om hem uit het stof te houden. Hebt u dat ooit gedaan? Doe gewoon een maiskolf onder uw teen op *deze* manier en wikkel er een touwtje omheen. Het houdt je teen rechtop zoals de kop van een schildpad bijna, weet u, omhooggestoken. Je zou me overal waar ik ging op kunnen sporen, met deze maiskolf onder mijn teen; waar ik er mee heen zou strompelen, weet u. Ik had helemaal geen schoenen om te dragen. Dus droegen we nooit schoenen, soms de halve winter. Als we het deden, hadden we. . . was het gewoon wat we op de kop konden tikken, wat iemand ons zou geven. En kleding van wat iemand, de liefdadigheid ons zou geven.

En ik stopte onder deze boom, en ik zat daar gewoon te schreeuwen (het was in september) omdat ik wilde gaan vissen, ik moest verscheidene vaten water halen met kleine strooppemmertjes, net ongeveer zo hoog, twee en een kwart liter, omdat ik nog maar een klein kereltje was van ongeveer zeven jaar oud. En ik zou ze dan uitgieten in een groot vat en dan teruggaan en dan nog eens twee emmers halen en terugkomen, het oppompend. Dat is het water dat we hadden. En ze zouden een partij van die maiswhisky gaan aftappen die avond, deze man met pa, boven bij het huis.

En ik was aan het roepen, en plotseling hoorde ik iets een geluid maken als een wervelwind, zoiets als dit (nu, ik hoop dat dit niet te luid is), ging van “Whooooosssh, whoooooosssh,” precies zo’n soort geluid. Wel, het was vreselijk stil, en ik keek in het rond. En weet u wat, een kleine wervelwind, ik geloof dat u ze kleine dwarrelwinden noemt. In het najaar pakken ze door het maisveld heen, weet u, de bladeren enzovoorts op, in de herfst daar, de bladeren beginnen gewoon te draaien. En ik was onder een grote witte populier, stond ongeveer halverwege de schuur en het—het huis. En ik hoorde dat geluid. En ik keek rond, het was net zo rustig als het in deze ruimte is. Geen blad waaide er nergens, niets. En ik dacht: “Waar komt dat geluid vandaan?” Wel, ik dacht: “Moet hier verderop zijn.” Nog maar een jongetje. En het werd luider en luider.

Ik pakte mijn emmertjes op en schreeuwde nog een paar keer meer en begon het pad op te lopen, ik was aan het rusten. En ik kwam net een paar stappen daar vandaan, van onder de takken van deze grote boom vandaan, en, o tjonge, er klonk een wervelend geluid. En ik keerde me om, om te kijken, en ongeveer halverwege in die boom was weer een wervelwind, blijven hangen in die boom, gewoon rond en rond gaande, die bladeren bewegend. Wel, ik vond dat niet vreemd omdat het juist in die tijd van het jaar is, en de herfst, wel, die wervelwinden komen. Kleine . . . Wij noemen ze “wervelwinden.” En ze—en ze pakken stof op. U hebt ze in de woestijn gezien op die wijze. Hetzelfde. Dus ik keek, maar het ging niet weg. Gewoonlijk is het even een zuchtje voor een moment, dan gaat het weg, maar het was er al twee minuten of meer in geweest.

Wel, ik begon het pad weer op te gaan. En ik draaide me om, om hier nog eens naar te kijken. En toen Het ging, een menselijke Stem net zo hoorbaar als de mijne, zei: “Drink, rook, of verontreinig je lichaam nooit op welke wijze ook. Er zal een werk voor je te doen zijn wanneer je ouder wordt.” Wel, het leek of het me ten dode bevreesd maakte: U zou zich kunnen voorstellen hoe een kleine kerel zich voelde. Ik liet die emmers vallen, en naar huis ging ik zo hard als ik kon gaan, schreeuwend zo hard als ik kon.

En er zaten mocassinslangen in dat land, en ze zijn erg giftig. Moeder dacht, omdat ik langs de tuin kwam, dat ik misschien met mijn voet op een mocassinslang was gekomen en ze rende me tegemoet. En ik sprong op in haar armen, schreeuwend, haar omarmend en kussend. En ze zei: “Wat is er aan de hand, heb je een slangenbeet?” Bekeek me helemaal.

Ik zei: “Nee, Mamma! Er zit een man in die boom daarginds.”

En ze zei: “O, Billy, Billy: Kom nou?” En ze zei: “Ben je gestopt en gaan slapen?”

Ik zei: “Nee, mevrouw: Er zit een man in die boom, en Hij zei me niet te drinken en niet te roken.”

“Drink whisky’s en—en dat soort dingen te drinken.” En ik was net bezig water aan te dragen naar een “moonshine” distilleerketel. En Hij zei: “Drink jij nooit of verontreinig je lichaam op welke wijze ook.” Dat is immoreel, weet u, en mijn kind. . . jonge mannen met vrouwen. En naar mijn beste weten, ben ik nooit een keer schuldig geweest aan zoiets. De Here hielp mij met die dingen, en als ik verder ga zult u het ontdekken. Dus toen: “Drink niet of rook niet, of verontreinig je lichaam niet, want er zal een werk voor je te doen zijn wanneer je ouder wordt.”

Wel, ik vertelde dat aan mamma, en—en ze lachte gewoon om me. En ik was gewoon hysterisch. Ze belde de dokter op, en de dokter zei: “Wel, hij is gewoon nerveus, dat is alles.” Dus bracht ze me naar bed. En ik ben nooit, van die dag af tot deze toe, ooit meer voorbij die boom gegaan. Ik was bevreesd. Ik zou langs de andere kant van de tuin naar beneden gaan, omdat ik dacht dat er een man boven in die boom zat en Hij tegen mij sprak, geweldige diepe Stem die sprak.

En toen eens ongeveer een maand daarna, was ik aan het knikkeren met mijn kleine broertjes, buiten op het voorerf. En plotseling was er een vreemd gevoel dat over me kwam. En ik stopte en ging naast een boom zitten. En we waren vlak boven de oever van de Ohio rivier. En ik keek naar beneden in de richting van Jeffersonville, en ik zag een brug opkomen en daar overheen gaan, de rivier, de rivier overspannen. En ik zag zestien mannen (ik telde ze) die daarvanaf vielen en hun levens verloren bij die brug. Ik liep heel snel naar binnen en vertelde het mijn moeder, en zij dacht dat ik in slaap was geraakt. Maar ze hielden het in gedachten, en tweeëntwintig jaar nadien, de Municipal brug nu (die velen van u overgaan wanneer u daar oversteekt) overbrugde de rivier op dezelfde plaats, en zestien mensen verloren hun leven bij het bouwen van die brug over de rivier.

Het is nooit in gebreke gebleven om perfect waar te zijn. Zoals u Het hier in de gehoorzaal ziet, Het is heel de tijd op die wijze geweest.

Nu, ze dachten dat ik gewoon nerveus was. Waarbij, ik een nerveus iemand ben, dat is waar. En, als u er ooit op let, mensen die—die neigen naar geestelijk te zijn, zijn nerveus.

Kijk naar dichters en profeten. En kijk naar William Cowper die dat beroemde lied schreef: “Er is een bron gevuld met Bloed, geput uit Immanuels aderen.” Hebt u ooit. . . U kent het lied. Ik stond niet lang geleden bij zijn graf. Broeder Julius, geloof ik, ik weet het niet, nee. . . ja, dat is waar, was daar bij ons bij zijn graf. En—en daar, nadat hij dat lied had geschreven, verliet de inspiratie hem, hij probeerde de—de rivier te vinden om zelfmoord te plegen. Ziet u, de Geest had hem verlaten. En mensen zoals dichters en schrijvers en. . . of geen. . . ik bedoel profeten.

Kijk naar Elia, toen hij op de berg stond en vuur uit de hemel riep en regen uit de hemel riep. Toen de Geest hem verliet, ging hij op de vlucht voor de bedreiging van een vrouw. En God vond hem teruggetrokken in een grot, veertig dagen later.

Kijk naar Jona, met genoeg inspiratie toen de Here hem had gezalft om daar in Ninevé te prediken, tot een—een stad, had de grootte van Saint Louis, zich in zaklinnen bekeerde. En toen, toen de Geest hem verliet, wat gebeurde er met hem? We vinden hem boven op de berg nadat de Geest hem verliet, tot God biddend om zijn leven te nemen. En, ziet u, het is inspiratie. En wanneer deze dingen gebeuren, doet—doet het iets aan je.

Dan herinner ik me, verder komend. Dat ik een jongeman aan het worden was. (Ik zal voortmaken om het binnen het volgende korte poosje af te maken.) Toen ik een jongeman ging worden had ik ideeën zoals alle jongemannen. Ik. . . naar school gaand, had ik die kleine meisjes ontdekt. Weet u, ik was erg verlegen, weet u. En ik—ik verschaft me tenslotte een vriendinnetje. En zoals alle kleine jongens, ongeveer vijftien jaar oud, vermoed ik. En—en zo, o, ze was knap. Tjonge, ze had ogen als een duif en ze had tanden als parel, en een hals als een zwaan, en ze was werkelijk knap.

En een andere kleine jongen, hij. . . wij waren makkers, dus hij kreeg zijn pa's oude model T-Ford en we hadden een afspraakje met onze meisjes. En we zouden hen mee uit rijden gaan nemen. We hadden genoeg, ongeveer negen liter benzine. We moesten het achterwiel opvijzelen om hem aan te zwengelen. Ik weet niet of u zich dat ooit herinnert of niet, weet u, om het aan te zwengelen. Maar we—we kwamen tamelijk goed vooruit.

En dus ik had een paar stuivers in mijn zak, en we stopten bij een kleine gelegenheid en haalden. . . je kon een sandwich met ham kopen voor een stuiver. En dus, o, ik was rijk, ik kon er vier van kopen: Ziet u? En nadat we de sandwiches gegeten hadden en de coke hadden gedronken. Ik begon de flesjes terug te brengen. En tot mijn verbazing, toen ik naar buiten kwam, (de

vrouwen waren net begonnen met de genade te ontvallen, of de vrouwelijkheid) was mijn kleine duif een sigaret aan het roken.

Wel, ik heb altijd mijn mening gehad over een vrouw die een sigaret zou roken, en ik heb die vanaf die tijd niet één spatje veranderd. Dat is waar. Het is het laagste ding dat ze kan doen. En dat is precies waar. En ik—ik dacht dat ik. . . Nu, de sigarettenfabriek zou me hiervoor kunnen achtervolgen, maar, ik zeg u, dat is gewoon een truc van de duivel. Het is de grootste moordenaar die deze natie heeft. Ik zou liever hebben dat mijn zoon een dronkaard was dan een sigarettenroker. Dat is de waarheid. Ik zou liever zien dat mijn vrouw op de vloer lag, dronken, dan haar met een sigaret te zien. Dat is hoe. . .

Nu, deze Geest van God die bij mij is, als Dat de Geest van God is (wat u zou mogen betwijfelen), hebt u, die sigaretten rookt, een schrale kans wanneer u daar komt, omdat dat gewoon. . . elke keer. Je merkt het op het podium, hoe Hij het veroordeelt. Het is een afschuwelijk iets. Blijf erbij vandaan. Dame, als u daar schuldig aan bent geweest, alstublieft, in de Naam van Christus, ga er bij weg: Het breekt u. Het zal u doden. Het zal. . . het is een—het is kanker met wagens vol.

De doktoren proberen u te waarschuwen. En hoe ze u dat spul dan kunnen verkopen! Als u naar de drogist zou gaan en zeggen: “Koop. . . Ik wil voor vijftig cent kanker kopen.” Wel, ze zouden komen en hen opsluiten. Maar als u voor vijftig centen sigaretten koopt, koopt u hetzelfde. Doktoren zeggen het. O, dit geld-gekke land. Het is té erg. Het is een moordenaar. Het is bewezen.

Wel, toen ik dat knappe kleine meisje zo bijdehand zag doen, deze sigaret in haar hand, leek het of dat me doodde, omdat ik werkelijk dacht dat ik van haar hield. En ik dacht: “Wel. . .”

Nu, ik word een “vrouwenhater” genoemd, u weet dat, omdat ik altijd een beetje tegen vrouwen ben, maar niet tegen u zusters. Ik ben gewoon tegen de wijze waarop moderne vrouwen zich gedragen. Zo is het. Goede vrouwen behoorden op handen gedragen te worden.

Maar ik kan me herinneren toen mijn vaders distilleerketel daarboven in bedrijf was, dat ik daarboven moest zijn met water en zo, zag jongedames die niet ouder waren dan zeventien, achttien jaar oud, daarboven met mannen van mijn leeftijd nu, dronken. En ze moesten ze ontnuchteren en ze zwarte koffie geven, om thuis te komen om voor hun man het eten te koken. O, zoiets, ik zei: “Ik. . .” Dit was mijn opmerking toen: “Ze zijn een goede schone kogel niet waard om ze mee te doden.” Dat is waar. En ik haatte vrouwen. Zo is het. En ik moet gewoon acht geven op elke beweging nu, om weg te blijven van nog steeds hetzelfde te denken.

Dus, maar nu, een goede vrouw is een juweel in de kroon van een man. Ze behoorde te worden geëerd. Ze. . . Mijn moeder

is een vrouw, mijn vrouw is het, en ze zijn liefelijk. En ik heb duizenden Christenzusters die ik zeer respecteer. Maar als—als zij kunnen respecteren wat God hen maakte, een moederschap en een werkelijke koningin, dat is in orde. Ze is een van de beste dingen die God aan een man zou kunnen geven, was een vrouw. Afgezien van redding, is een vrouw het beste als ze een goede vrouw is. Maar als ze het niet is, zei Salomo: “Een goede vrouw is een juweel in de kroon van een man, maar een—een gemene of één die niet goed is, is water in zijn bloed.” En dat is waar, het is het ergste ding wat er zou kunnen gebeuren. Dus een goede vrouw . . . Als u een goede vrouw hebt, broeder, behoorde u haar ten hoogste te respecteren. Dat is waar, dat behoorde u te doen. Een werkelijke vrouw: En kinderen, als jullie een echte moeder hebben die thuisblijft en probeert om voor jullie te zorgen, jullie kleding schoon te houden, je naar school stuurt, je leert over Jezus, jullie behoorden die lieflijke oude moeder te eren met alles wat in je is. Je behoorde die vrouw te respecteren, jazeker, omdat ze een werkelijke moeder is.

Ze spreken over de ongeletterdheid van de Kentucky-bergen. U ziet het in dit domme gedoe hier. Een paar van die oude mammies daarginds zouden hier naar Hollywood kunnen komen en u moderne moeders leren hoe uw kinderen op te voeden. Laat haar kind op een nacht thuishkomen met haar haar helemaal in de war, en lippen . . . slippen, (hoe noemt u dat?) make-up spul wat ze op hun gezicht doen, en haar jurk helemaal naar een kant geduwd, en de hele avond uit geweest, dronken, broeder, ze zou met één van de takken van die Amerikaanse notenboom krijgen en ze zou nooit meer uitgaan. Ik zeg u, ze zou . . . Als u daar een beetje meer van had, dan zou u hier in de buurt een beter Hollywood hebben, en een betere natie. Zo is het. Het is waar. “Gewoon proberen om modern te zijn,” dat—dat is één van de listen van de duivel.

Nu, dit kleine meisje, toen ik naar haar keek, bloedde mijn hart gewoon. En ik dacht: “Arme kleine makker.”

En ze zei: “O, wil je een sigaret, Billy?”

Ik zei: “Nee, dame.” Ik zei: “Ik rook niet.”

Ze zei: “Nu, je zei dat je niet danste.” Ze wilden gaan dansen en ik wilde het niet. Dus ze zeiden dat er daarginds gedanst werd, wat ze de Sycamore Garden noemden.

En ik zei: “Nee, ik dans niet.”

Ze zei: “Nu, je danst niet, je rookt niet, je drinkt niet. Hoe heb je ergens plezier?”

Ik zei: “Wel, ik houd van vissen en ik hou van jagen.” Dat interesseerde haar niet.

Dus ze zei: “Neem deze sigaret.”

En ik zei: “Nee, dame, dank u. Ik rook niet.”

En ik stond op het spatbord. Ze hadden een treedplank aan de oude Fords, u herinnert het zich, en ik stond op die treedplank, zittend op de achterbank, zij en ik. En ze zei: “Bedoel je dat je geen sigaret wilt roken?” Zei: “En wij meisjes hebben meer moed dan jullie hebben.”

En ik zei: “Nee, dame, ik geloof niet dat ik het wil doen.”

Ze zei: “Wel, jij dik doetje!” O, tjonge! Ik wilde grote boze Bill zijn, dus ik—ik wilde bepaald niks doetjesachtigs. Ziet u, ik wilde een wedstrijdboxer zijn, dat was mijn idee van het leven. Dus ik zei . . . “Doetje! Doetje!”

Ik kon dat niet verdragen, dus ik zei: “Geef het aan mij!” Mijn hand uitgestoken zei ik: “Ik zal je laten zien of ik een doetje ben of niet.” Pakte er die sigaret uit en begon de lucifer aan te strijken. Nu, ik weet dat u . . . Nu, ik ben niet verantwoordelijk voor wat u denkt, ik ben er alleen verantwoordelijk voor om u de waarheid te vertellen. Toen ik die sigaret begon aan te strijken, gewoon net zo vastbesloten om te roken als ik ben om deze Bijbel op te pakken, zie, hoorde ik iets gaan van: “Whooooossh!” Ik probeerde het opnieuw, ik kon haar niet naar mijn mond krijgen. En ik begon te huilen, ik gooide het ding neer. Ze begonnen me uit te lachen. En ik liep naar huis, ging naar boven door het veld, ging daar buiten zitten, huilend. En—en het was een verschrikkelijk leven.

Ik herinner me dat pa op een dag naar beneden naar de rivier ging met de jongens. Mijn broer en ik, wij moesten een boot nemen en de rivier op en neer varen, op zoek naar flessen om de whisky in te doen. We kregen er een stuiver per dozijn voor, met ze op te pikken langs de rivier. En pa was bij me, en hij had een van deze kleine platte . . . Ik geloof dat het ongeveer kwart liter flessen waren. En daar was een boom die was omgewaaid, en pa . . . En deze man was bij hem, meneer Dornbush. Ik had zijn . . . Hij had een fijne boot, en ik wilde bij hem in de gunst komen omdat ik die boot wilde gebruiken. Ze had een goed roer en de mijne had helemaal geen roer. We hadden alleen oude planken om mee te peddelen. En als hij mij die boot zou laten gebruiken . . . Dus, hij had gelast en hij maakte de distilleerketels voor pa. Dus hij . . . Ze zwaaiden hun been omhoog over die boom, en pa reikte naar zijn achterzak en trok er een kleine platte fles whisky uit, overhandigde haar aan hem en hij nam een teug, gaf haar terug aan pa en hij nam een teug, en hij zette haar neer op een kleine uitloper aan de kant van de boom die eruit kwam. En meneer Dornbush pakte haar op, zei: “Asjeblijft, Billy.”

Ik zei: “Dank u, ik drink niet.”

Hij zei: “Een Branham, en drinkt niet?” Elk stierf met hun laarzen aan, praktisch. En hij zei: “Een Branham, en niet drinken?”

Ik zei: “Nee, meneer.”

“Nee,” zei pa, “ik heb één doetje grootgebracht.”

Mijn vader noemde me een doetje! Ik zei: “Geef me die fles!” En ik trok die kurk erboven uit, vastbesloten om het te drinken, en toen ik haar omhoog begon te keren: “Whoooooossh!” Ik gaf de fles terug en rende door het veld zo hard als ik kon weg, huilend. Iets wilde het me niet laten doen. Ziet u? Ik zou niet kunnen zeggen dat ik hoe dan ook goed was (ik was vastbesloten om het te doen), maar het is God, genade, verbazingwekkende genade die me ervoor bewaarde om die dingen te doen. Ik wilde ze doen, zelf, maar Hij zou me het gewoon niet laten doen.

Later vond ik een meisje toen ik ongeveer tweeëntwintig jaar oud was, zij was een schat. Zij was een meisje dat naar de kerk ging, Duits-Lutheraans. Haar naam was Brumbach, B-r-u-m-b-a-c-h, kwam van de naam Brumbaugh. En ze was een fijn meisje. Ze rookte of dronk niet, of—of ze danste niet of wat ook, een fijn meisje. Ik ging een poosje met haar en ik was toen ongeveer tweeëntwintig. Ik had genoeg geld verdiend dat ik me een oude Ford kocht, en ik . . . we gingen dan uit, hadden afspraakjes met elkaar. En dus, in die tijd, was er geen Lutherse kerk dichtbij, ze waren daarheen verhuisd vanuit Howard Park naar daar boven.

En er was daar dus een prediker, degene die mij aanstelde in de Zendings-Baptistenkerk, Doctor Roy Davis. Zuster Upshaw . . . Precies dezelfde die broeder Upshaw naar mij toe stuurde, of tegen hem over mij sprak, Doctor Roy Davis. En hij was dus aan het prediken, en had de Eerste-Baptistenkerk, of de—de . . . Ik geloof ook niet dat het de Eerste-Baptistenkerk was, het was de Zendings- . . . heette de Zendings-Baptistenkerk in Jeffersonville. En hij predikte op die plaats in die tijd, en wij zouden 's avonds naar de kerk gaan, dus . . . en we zouden terugkomen. En ik trad nooit toe tot de kerk, maar ik vond het gewoon fijn om met haar mee te gaan. Want de hoofdgedachte was “met haar te gaan,” Ik zou gewoon evengoed eerlijk mogen zijn.

Dus toen met haar gaande, en op een dag ik . . . Ze kwam uit een fijn gezin. En ik begon te denken: “Weet je, weet je, ik behoorde de tijd van dat meisje niet te nemen. Het is niet—het is niet goed, want ze is een aardig meisje, en ik ben arm en—en ik . . .” Mijn pa was sterk achteruit gegaan in gezondheid, en ik—ik . . . Er bestond voor mij geen manier om de kost te verdienen voor zo'n meisje, dat gewend was aan een fijn thuis en kleden op de vloer.

Ik herinner me het eerste kledingstuk dat ik ooit zag, Ik wist niet wat het was. Ik liep er omheen. Ik dacht dat dat het mooiste ding was dat ik ooit in mijn leven zag. “Hoe zouden ze zoiets als dat op de grond leggen?” Het was het eerste vloerkleedje dat ik ooit zag. Het was—het was één van deze . . . Ik geloof dat het “matting kleedjes” werd genoemd. Ik mag dat fout hebben. De één of

andere soort “vlechtwerk” of zoiets dat in elkaar gevlochten is, en op de vloer liggend. Prachtig groen en rood, en brede banen er in het midden van verwerkt, weet u. Het was een mooi ding.

En dus ik herinner me dat ik—ik besloot dat ik haar of moest vragen om met me te trouwen, of ik moest weg en één of andere goede man haar laten trouwen, iemand die goed voor haar zou zijn, haar een bestaan kon verschaffen en aardig voor haar zou kunnen zijn. Ik zou aardig voor haar kunnen zijn, maar ik—ik—ik verdiende maar twintig cent per uur. Dus ik zou niet al te zeer een bestaan voor haar kunnen krijgen. En ik. . . Met heel het gezin waar we voor moesten zorgen, en pa’s gezondheid afgetakeld, en ik moest voor hen allen zorgen, dus ik had een tamelijk zware tijd.

Dus ik dacht: “Wel, het enige wat me te doen staat is haar te zeggen dat ik—ik (zij)—ik—ik gewoon niet terug zou gaan komen, omdat ik haar te hoog achtte om haar leven te ruïneren en haar met mij voort te laten beuzelen.” En toen dacht ik: “Als iemand haar zou kunnen krijgen en met haar trouwen, een liefelijk thuis maken. En misschien als ik haar niet zou kunnen hebben, zou ik—zou ik kunnen weten dat ze gelukkig was.”

En dus dacht ik: “Maar ik—ik kan—ik kan haar gewoon niet opgeven!” En ik—ik was in een verschrikkelijke toestand. En dag na dag was ik erover aan het denken. Dus ik was te bedeesd om haar te vragen om met me te trouwen. Elke avond was ik vastbesloten: “Ik zal haar gaan vragen.” En, toen ik, uh, wat is dat, vlinders, wat je krijgt in je. . . ? Al u broeders daar hadden waarschijnlijk dezelfde ervaring daarmee. En een heel eigenaardig gevoel, mijn gezicht werd dan heet. Ik—ik wist het niet. Ik kon haar niet vragen.

Dus ik vermoed dat u zich afvraagt hoe ik ooit getrouwd raakte. Weet u wat? Ik schreef haar een brief en vroeg haar. En dus haar. . . Nu, het was niet “beste mejuffrouw,” het was een beetje meer (weet u) de liefdeskant op dan dat. Het was niet gewoon een—een afspraak, het was. . . Ik—ik schreef het op zo goed ik kon.

En ik was een beetje bevreesd voor haar moeder. Haar moeder was. . . zij was nogal streng. En, maar haar vader was een vriendelijke oude Nederlander, gewoon een fijne beste man. Hij was een organisator van de broederschap en treinpersoneel bij de spoorwegen, en ongeveer vijfhonderd dollar per maand verdienend in die tijden. En ik, die twintig cent per uur verdiende, om met zijn dochter te trouwen. Hm! Ik wist dat dat nooit zou werken. En haar moeder was erg. . . Nu, ze is een aardige dame. En ze—ze was zo’n beetje één uit deze hogere standen, weet u, en meer hoogverfijnd, weet u, en ze moest dus toch al niet te veel van mij hebben. Ik was gewoon een oude simpele sassafras plattelandsjongen, en ze dacht dat Hope

behoorde te gaan met een betere klasse jongen, en ik—ik—ik geloof dat ze gelijk had. En dus . . . Maar ik—ik dacht het toen niet.

Dus ik dacht: “Wel, nu, ik weet niet hoe. Ik—ik kan het haar pa niet vragen, en ik—ik zal zeker haar moeder niet vragen. En dus zal ik haar eerst gaan vragen.” Dus ik schreef me een brief. En die morgen op weg naar het werk, liet ik hem in de brievenbus vallen. De post . . . We gingen woensdagsavonds naar de kerk, en dat was op maandagmorgen. Ik probeerde zondag de hele dag om haar te zeggen dat ik wilde trouwen, en ik kon gewoon niet genoeg moed opbrengen.

Dus toen liet ik hem in de brievenbus vallen. En aan het werk die dag dacht ik er zo aan: “Wat als haar moeder die brief in handen kreeg?” O, my! Toen wist ik dat ik geruïneerd was als—als zij haar ooit te pakken kreeg, omdat ze niet al te veel om me gaf. Wel, ik zweette het gewoon uit.

En die woensdagavond toen ik kwam, tjonge, ik dacht: “Hoe zal het me daar gaan vergaan? Als haar moeder die brief te pakken heeft gekregen zal ze me zeker onder handen nemen, dus hoop ik dat ze hem heeft gekregen.” Ik adresseerde hem aan “Hope.” Dat was haar naam, Hope. En dus ik zei: “Ik zal het hier gewoon aan Hope schrijven.” En dus . . . En ik dacht dat ze hem misschien niet in handen zou hebben gekregen.

Dus ik wist wel beter dan buiten stil te houden en te claxonneren om haar naar buiten te laten komen. En of! En elke jongen die niet genoeg moed heeft om naar het huis te lopen en aan de deur te kloppen en naar het meisje te vragen, heeft er hoe dan ook niets mee te maken om met haar uit te zijn. Zo is het precies. Dat is zo sullig. Dat is goedkoop. En ik stopte dus mijn oude Ford, weet u, en ik had hem helemaal opgepoetst. En dus ging ik er heen en klopte aan de deur. Genade, haar moeder kwam aan de deur! Ik kon nauwelijks adem krijgen, ik zei: “Hoe—hoe—hoe maakt u het, mevrouw Brumbach?” Ja.

Ze zei: “Hoe maak je het, William.”

Ik dacht: “O—o, ‘William’!”

En—en ze zei: “Wil je binnen komen?”

Ik zei: “Dank u.” Ik stapte de deur binnen. Ik zei: “Is Hope zo’n beetje klaar?”

En daar kwam net Hope door het huis huppelen, gewoon een meisje van ongeveer zestien. En ze zei: “Hoi, Billy!”

En ik zei: “Hoi, Hope.” En ik zei: “Ben je zo’n beetje klaar voor de kerk?”

Ze zei: “Even een ogenblikje.”

Ik dacht: “O, ze heeft hem nooit gehad. Ze heeft hem nooit gekregen. Goed, goed, goed. Hope heeft hem evenmin ooit

gekregen, dus zal het in orde zijn, omdat ze het me kenbaar gemaakt zou hebben.” Dus ik voelde me tamelijk goed.

En toen, toen ik uit de kerk kwam, dacht ik als vanzelf: “Wat als ze hem wel heeft gekregen?” Ziet u? En ik kon niet horen wat Doctor Davis aan het zeggen was. Ik keek naar haar, en ik dacht: “Als ze het misschien gewoon voor zich houdt, en ze zal me werkelijk een uitbrander gaan geven wanneer ik hier buiten kom, vanwege haar dat te vragen.” En ik kon niet horen wat broeder Davis aan het zeggen was. En—en ik keek dan naar haar, en ik dacht: “Tjonge, ik vind het vreselijk om haar op te geven, maar . . . En ik—ik . . . de ontknoping staat zeker op het punt te komen.”

Dus na de kerkdienst begonnen we samen de straat door te lopen, naar huis gaande, en—en zo liepen we naar de oude Ford. En zo de hele tijd schijnt de maan helder, weet u, ik kijk en ze was knap. Jonge, ik keek dan naar haar, en ik dacht: “Tjonge, ik zou haar graag willen hebben, maar ik vermoed dat ik het niet kan.”

En dus liep ik een beetje verder door, weet u, en ik keek weer op naar haar. Ik zei: “Hoe—hoe voel je je vanavond?”

Ze zei: “O, ik voel me prima.”

En we stopten de oude Ford en we begonnen uit te stappen, weet u, langs de zijkant, lopen de hoek om en gaan naar haar huis toe. En ik liep met haar op de deur toe. Ik dacht: “Weet je, ze heeft de brief waarschijnlijk nooit gekregen, dus ik zou het gewoon maar evengoed mogen vergeten. Ik zal hoe dan ook nog een week genade hebben.” Dus begon me tamelijk goed te voelen.

Ze zei: “Billy?”

Ik zei: “Ja.”

Ze zei: “Ik kreeg je brief.” O, my!

Ik zei: “Werkelijk?”

Ze zei: “Uh—huh.” Wel, ze bleef gewoon doorlopen, ze zei helemaal geen woord meer.

Ik dacht: “Vrouw, zeg me iets. Stuur me weg of zeg me wat je erover denkt.” En ik zei: “Heb je—heb je hem gelezen?”

Ze zei: “Hu—huh.”

Tjonge, u weet hoe een vrouw je in onzekerheid kan houden. Wel, ik—ik bedoelde het niet helemaal op die manier, ziet u. Ziet u? Maar, hoe dan ook, weet u, ik—ik dacht: “Waarom zeg je niets?” Ziet u, en ik bleef doorgaan. Ik zei: “Heb je het allemaal gelezen?”

En ze . . . [Leeg gedeelte op de band—Vert.] “Hu—huh.”

Zo waren we bijna bij de deur, en ik dacht: “Jongen, haal me niet op de veranda, want ik zou wel eens niet in staat kunnen zijn om aan ze te ontsnappen, dus zeg het me nu.” En dus bleef ik wachten.

En ze zei: “Billy, dat zou ik heel graag doen.” Ze zei: “Ik hou van jou.” God zegene haar ziel nu, ze is in de Heerlijkheid. Ze zei: “Ik hou van jou.” Zei: “Ik geloof dat we onze ouder, de ouders erover behoorden te vertellen. Denk je niet?”

En ik zei: “Lieveling, luister, laten we dit aanvangen met een voorstel van gelijk delen.” Ik zei: “Ik zal het je pa vertellen als jij het je moeder zult vertellen.” Het ergste gedeelte afschuivend op haar, om mee te beginnen.

Ze zei: “In orde, als jij het pa eerst zult zeggen.”

Ik zei: “Prima, ik zal het hem zondagavond vertellen.”

En zo kwam zondagavond; ik bracht haar naar huis vanuit de kerk en ik . . . Ze bleef me aankijken. En ik keek, en het was half tien, het was mijn tijd om te gaan vertrekken. Dus Charlie zat aan zijn bureau te typen. En mevrouw Brumbach zat in de hoek, bezig met een soort haakwerkje, weet u, of die kleine lusjes die je over dingen heen doet, weet u. Ik weet niet hoe u het noemt. En ze was dus wat van dat soort gedoe aan het doen. En Hope bleef me aankijken, en ze wierp een afkeurende blik op me, weet u, gebaart naar haar vader. En ik . . . O, jonge! Ik dacht: “Wat als hij ‘nee’ zegt?” Dus ik begon naar de deur te gaan, ik zei: “Wel, ik geloof dat ik maar beter kan gaan.”

En ik liep naar de deur, en—en zij begon met mij naar de deur te gaan. Ze kwam altijd naar de deur en zij me “goedenacht.” Dus ik ging naar de deur, en ze zei: “Ga je het hem niet zeggen?”

En ik zei: “Hut” Ik zei: “Ik ben het zeker aan het proberen, maar ik—ik—ik weet niet hoe ik het zal gaan doen.”

En ze zei: “Ik zal gewoon teruggaan en jij roept hem naar buiten.” Dus ze liep terug en liet mij daar staan.

En ik zei: “Charlie.”

Hij draaide zich om en zei: “Ja, Bill?”

Ik zei: “Zou ik even een ogenblik met u kunnen spreken?”

Hij zei: “Zeker.” Hij draaide zich om bij zijn bureau vandaan. Mevrouw Brumbach keek naar hem, keek naar Hope en keek naar mij.

En ik zei: “Zou u naar buiten willen komen op de veranda?”

En hij zei: “Ja, ik zal naar buiten komen.” Dus hij liep naar buiten de veranda op.

Ik zei: “Beslist een prachtige avond, is het niet?”

En hij zei: “Ja, dat is het.”

Ik zei: “Zeker warm geweest.”

“Is het zeker,” hij keek me aan.

Ik zei: “Ik heb zo hard gewerkt,” zei ik, “weet u, ik krijg zelfs eelt op mijn handen.”

Hij zei: “Je kunt haar hebben, Bill.” O, my! “Je kunt haar hebben.”

Ik dacht: “O, dat is beter.” Ik zei: “Meent U het werkelijk, Charlie?” Hij zei: . . . Ik zei: “Charlie, kijk, ik weet dat ze jouw dochter is, en jij hebt geld.”

En hij stak zijn hand uit en pakte me bij de hand. Hij zei: “Bill, luister, geld is niet alles in het menselijk leven.” Hij zei: . . .

Ik zei: “Charlie, ik—ik verdien maar twintig cent per uur, maar ik hou van haar en zij houdt van mij. En ik beloof je, Charlie, dat ik zal werken tot deze . . . het eelt van mijn handen afgesleten is, om haar een bestaan te bezorgen. Ik zal haar net zo trouw zijn als ik maar zou kunnen zijn.”

Hij zei: “Ik geloof dat, Bill.” Hij zei: “Luister, Bill, ik wil je zeggen.” Zei: “Weet je, geluk, er is al met al geen geld voor nodig om gelukkig te zijn.” Zei: “Wees gewoon goed voor haar. En ik weet dat je dat zult.”

Ik zei: “Dank U, Charlie. Dat zal ik zeker doen.”

Toen was het haar tijd om het aan mamma te zeggen. Ik weet niet hoe ze erdoor kwam, maar we trouwden.

Dus, toen we getrouwd waren, hadden we niets, niets om te gaan huishouden. Ik denk dat we twee of drie dollar hadden. Dus we huurden een huis, het kostte ons vier dollar per maand. Het was een klein, oud tweekamer-pandje. En iemand gaf ons een oud vouwbed. Ik vraag me af of iemand ooit een oud vouwbed heeft gezien? En ze gaven ons dat. En ik ging naar Sears en Roebucks en haalde een kleine tafel met vier stoelen, en het—het was niet geverfd, weet u, en we kregen dat op tijd. En dus gingen we toen naar meneer Weber, een handelaar in oud roest, en kochten een kookkachel. Ik betaalde er 75 cent voor, en één dollar en nog wat voor roosters die erin gaan. We zetten de huishouding op. Ik herinner me dat ik ze nam en een klaverblad op de stoelen schilderde, toen ik ze verfde. En, o, toch waren we gelukkig. We hadden elkaar, dus dat was alles wat noodzakelijk was. En God, door Zijn genade en Zijn goedheid, waren we het gelukkigste stelletje wat er op aarde zou kunnen zijn.

Ik ontdekte dit, dat geluk niet bestaat uit hoeveel je van aardse goederen bezit, maar hoe tevreden je bent met het deel dat je is toebedeeld.

En, na een poosje, kwam God neer en zegende ons kleine huis, we kregen een kleine jongen. Zijn naam was Billy Paul, hier op dit moment nu in de dienst. En vanaf toen een beetje later, ongeveer elf maanden, zegende Hij ons opnieuw met een klein meisje, genaamd Sharon Rose, afgeleid van het woord: “De Roos van Saron.”

En ik herinner me een dag dat ik mijn geld had opgespaard en ik een kleine vakantie zou gaan nemen, gaande naar een plek, het Paw Paw Meer, om te vissen. En op mijn weg terug . . .

En gedurende deze tijd . . . Ik laat mijn bekering weg. Ik werd bekeerd. En ik werd aangesteld door Doctor Roy Davis, in de Zendings-Baptistenkerk, en was voorganger geworden en heb de Tabernakel waarin ik nu predik in Jeffersonville. En ik was herder van de kleine kerk. En ik . . .

Geen geld, ik was zeventien jaar herder van de gemeente en kreeg nooit één cent. Ik geloofde niet in het ne- . . . Er was zelfs geen offerschaal in. En wat ik aan tienden had van werk, enzovoorts, had een kistje achter in het gebouw, stond op, klein bordje er op: "Zo gij aan de minste van deze Mijn kleinen hebt gedaan, hebt gij het aan Mij gedaan." En dat is dan hoe de kerk werd betaald. We hadden een tienjarige lening om haar te betalen, en werd in minder dan twee jaar afbetaald. En ik haalde nooit een collecte op van welke aard ook.

En toen had ik, o, een paar dollars had ik opgespaard voor mijn vakantie. Zij werkte ook, in Fine's overhemdenfabriek. Een liefelijke schat van een meisje. En haar graf is waarschijnlijk besneeuwd vandaag, maar ze is nog in mijn hart. En ik herinner me toen ze zo hard had gewerkt om me te helpen om genoeg geld te hebben om naar dit meer te gaan om te gaan vissen.

En toen ik aan het terugkomen was van het meer, begon ik te zien, Mishawaka en South Bend, Indiana, binnen komend, begon ik auto's op te merken waar borden achterop stonden met: "Jezus Alleen." En ik dacht: "Dat klinkt vreemd, Jezus Alleen." En ik begon deze borden op te merken. En het stond overal op, van fietsen tot Fords, Cadillacs en wat maar meer: "Jezus Alleen." En ik volgde enigen van ze, en ze kwamen bij een hele grote kerk. En ik ontdekte dat ze van Pinksteren waren.

Ik had van Pinksteren gehoord: Maar ze waren een stel heilige rollers die op de grond lagen en schuim op hun mond kregen, en dat alles vertelden ze er mij over. Dus ik wilde er niets mee te maken hebben.

Dus, ik hoorde ze daar binnen allemaal bezig, en ik dacht: "Geloof dat ik even binnen zal lopen." Dus stopte ik mijn oude Ford en liep naar binnen, en al het zingen dat u ooit in uw leven hebt gehoord! En ik kwam tot de ontdekking dat er daar twee grote kerken waren, een ervan P.A. van J.C. geheten, en de P.A. van W., velen van u zouden zich herinneren dat die oude organi- . . . Ik geloof dat ze verenigd zijn, nu genoemd worden, en Verenigde Pinksterkerk worden genoemd. Wel, ik luisterde naar enigen van hun leraars. En ze stonden daar, o, ze onderwezen over Jezus en hoe groot Hij was, en hoe geweldig alles was, en over een "doop van de Heilige Geest." Ik dacht: "Waar praten ze over?"

En, na een poosje sprong er iemand op en begon in tongen te spreken. Wel, ik had nog nooit iets dergelijks gehoord in mijn leven. En hier kwam de een of andere vrouw daar doorheen naar voren rennen gewoon zo hard als ze kon. Toen stonden ze allemaal op en begonnen te lopen. En ik dacht: “Wel, broeder, ze hebben zekerlijk geen kerkmanieren! Schreeuwend en jubelend en tekeergaand”, ik dacht: “Wat is dit voor een stelletje!” Maar, weet u, iets ermee, hoe langer ik daar zat, hoe meer ik ervan hield. Er was iets dat heel goed scheen te zijn. En ik begon op ze te letten. En het ging door. Ik dacht: “Ik zal het gewoon een poosje met ze volhouden, omdat ik zal . . . ik zit dicht bij de deur. Als er iets gewoon gewaagd begint te worden, zal ik de deur uitlopen. Ik weet waar mijn auto geparkeerd staat, vlak om de hoek.”

En ik begon enige van die predikers te horen, waren geleerden en onderzoekers. Wel, dacht ik: “Dat is fijn.”

Zo kwam de tijd voor het avondeten, en ze zeiden: “Laat iedereen naar de avondmaaltijd komen.”

Maar ik dacht: “Wacht een ogenblik. Ik heb één dollar en vijfenzeventig cent om naar huis te gaan, en ik . . .” Dat is alles wat ik had voor benzinegeld. Dat was precies nodig om me thuis te brengen. En ik had mijn oude Ford, het was een tamelijk goede oude Ford. Ze was niet afvallig geworden, ze was precies zoals deze hier buiten, gewoon versleten. En ze . . . Ik geloofde echt dat die Ford achtenveertig kilometer per uur zou gaan, maar natuurlijk was dat vierentwintig *deze* kant op en vierentwintig *deze* kant op. Ziet u, tel het bij elkaar op en je hebt achtenveertig. En dus het . . . Ik dacht: “Wel, die avond denk ik dat ik naar buiten zou gaan en nadat de . . .” Dat ik zou blijven voor de avonddienst.

En o, hij zei: “Al de predikers, ongeacht denominatie, kom naar het podium.” Wel, er waren er ongeveer tweehonderd van ons daar vooraan, ik ging naar voren. En dus zei hij: “Nu, we hebben geen tijd voor u allen om te prediken.” Hij zei: “Loop even langs en zeg wie u bent en waar u vandaan komt.”

Wel, mijn tijd kwam, ik zei: “William Branham, Baptist. Jeffersonville, Indiana.” ’k Liep voorbij.

Ik hoorde al de anderen van ze zichzelf noemen: “Pinksteren, Pinksteren, Pinksteren, P.A. van W., P.A.J.C., P.A.W., P . . .”

Ik liep voorbij. Ik dacht: “Wel, ik vermoed dat ik de vreemde eend in de bijt ben.” Dus ik ging zitten, wachtte.

En die dag, ze hadden fijne, jonge predikers daarginds, en ze hadden krachtig gepredikt. En toen zeiden ze: “Degene die vanavond de boodschap zal gaan brengen is . . .” Ik geloof dat ze hem “Oudste” noemden. En hun voorgangers, in plaats van “Eerwaarde” was het “Oudste.” En ze haalden een oude gekleurde man daarginds, en hij had een van deze ouderwetse predikersjassen aan. Ik denk niet dat u er ooit één hebt gezien.

Lange zwaluwstaart aan de rugkant, weet u, met een fluwelen kraag, en hij had slechts een klein randje wit haar rond zijn hoofd. Arme oude makker, hij kwam op *deze* manier naar voren, weet u. En hij stond daar en hij keerde zich om. En waar al de predikers hadden gepredikt over Jezus en de geweldige . . . hoe geweldig Hij was, enzovoort, nam die oude man zijn tekst van daar in Job. “Waar waart gij toen Ik de aarde grondvestte, of toen de morgensterren tezamen zongen en de Zonen Gods jubelden van vreugde?”

En de arme oude makker, ik dacht: “Waarom zetten ze er niet een paar van die jonge kerels neer om te prediken?” Geweldige . . . de zaal was volgepakt en afgeladen. En ik dacht: “Waarom deden ze dat niet?”

Dus deze oude makker nu, in plaats van te prediken wat er hier op aarde gebeurde, begon hij te prediken wat er heel de tijd in de Hemel aan de gang was. Wel, hij nam Hem op bij het begin van het begin van de tijd, en bracht Hem terug bij de Tweede Komst langs de horizontale regenboog. Wel, ik hoorde nooit in mijn leven zo’n prediking! Omstreeks dat moment viel de Geest op hem, hij sprong ongeveer zo hoog en klikte zijn hielen tegen elkaar, rechtte zijn schouders en wipte van dat podium af, zei: “Jullie hebben hier boven niet genoeg ruimte voor mij om te prediken.” En hij had meer ruimte dan ik hier heb.

Ik dacht: “Als Dat een oude man als dat zo zou laten handelen, wat zou het dan doen als Het op mij kwam?” Ik—ik dacht: “Misschien heb ik iets Daarvan nodig.” Wel, hij kwam daar heen, ik had met de oude makker te doen. Maar, toen hij wegging, had ik het met mezelf te doen. En ik keek naar hem hoe hij daar naar beneden ging.

Ik ging naar buiten die avond, en ik dacht: “Nu, de volgende morgen zal ik niemand gaan laten weten, wie ik ben.” Dus ik ging heen, en die nacht perste ik mijn broek. Ik nam de . . . ging het maisveld in om te slapen, en ik ging heen en kocht mezelf een paar oudbakken ronde broodjes. Je . . . Ik kocht er een hele hoop van voor een stuiver. Er was daar een brandkraan, ik haalde wat water. Dus ik wist dat ik daar een poosje genoeg aan zou hebben, dus haalde ik me wat water en dronk het, en ging en at mijn broodjes. En kwam terug en dronk nog wat water. Ging het maisveld in, nam de twee stoelen en legde mijn kleine krekstof streepjesbroek daarin, perste haar op de stoel.

En die avond, ik bad praktisch de hele avond. Ik zei: “Here, wat is dit waar ik in terecht gekomen ben? Ik heb nooit in mijn leven zulke religieuze mensen gezien.” En ik zei: “Help me om te weten wat dit allemaal inhoudt.”

En de volgende morgen kwam ik daar. Nodigden ons uit voor het ontbijt. Natuurlijk, ik wilde niet komen en met hen eten, omdat ik niets had om in de collecte te doen. En ik ging gewoon

terug. En de volgende morgen toen ik naar binnen ging, wel (ik at een paar van mijn ronde broodjes), en ging zitten. En ze werden bij een microfoon gehaald. En ik had nooit eerder een microfoon gezien, en ik was bevreesd voor dat ding. Dus ze . . . En er zat een kleine draad aan hier boven hangend, en naar beneden hangend. Net als een van die plafondmicrofoons. En hij zei: “Gisteravond, was er op het podium een jonge prediker, een Baptist.”

Ik dacht: “O, o, nu ben ik goed om onder handen te worden genomen.”

En hij zei: “Hij was de jongste prediker op het podium. Zijn naam was Branham. Weet iemand waar hij zich bevindt? Zeg hem te komen, we willen dat hij de ochtendboodschap brengt.”

Oh, mensen! Ik had een T-shirtje aan, en een kreukstof streepjesbroek, weet u. En wij Baptisten geloven dat je een pak aan moest hebben, om op de preekstoel te gaan, weet u. Dus . . . en ik—ik zat gewoon heel stil. En gedurende de tijd . . . Ze hadden het toen in het noorden (hun internationale conferentie) omdat de kleurlingmensen er niet heen konden komen als het in het zuiden was. Ze hadden de kleurlingen daar, en ik was een zuiderling, had al stijf sel in mijn boord, ziet u, dacht dat ik een beetje beter was dan iemand anders. En het was toevallig die morgen, dat precies naast me een—een kleurlingman zat. Dus ik ging zitten en keek naar hem op. Ik dacht: “Wel, hij is een broeder.”

En hij zei: “Weet iemand waar William Branham zich bevindt?” Ik schoot schuin onderuit in mijn stoel. Dus hij zei, maakte het de tweede keer bekend, zei: “Iemand buiten” (hij trok deze kleine microfoon naar zich toe) “die weet waar William Branham zich bevindt? Vertel hem dat we hem op het podium willen voor de ochtendboodschap. Hij is een Baptistenprediker uit Zuid Indiana.”

Ik zat gewoon heel stil en dook weg, weet u. Niemand kende mij, in elk geval. Die kleurlingjongen keek naar me, zei: “Weet jij waar hij is?”

Ik dacht na. Ik—ik moest of liegen of iets doen. Dus ik zei: “Houd het hier voor jezelf.”

Hij zei: “Jawel?”

Ik zei: “Ik wil je iets vertellen.” Ik zei: “Ik—ik ben het.”

Hij zei: “Wel, ga daar naar voren.”

En ik zei: “Nee, ik kan het niet. Kijk,” zei ik, “ik heb deze kleine oude kreukstof streepjesbroek aan en dit T-shirtje.” Ik zei: “Ik zou daar niet naar voren kunnen gaan.”

Hij zei: “Die mensen maakt het niet uit hoe je je kleedt. Ga daar naar voren.”

Ik zei: “Nee, nee.” Ik zei: “Houd je stil, zeg nu niets.”

En ze kwamen een ogenblik terug naar de microfoon, zeiden: “Weet iemand de verblijfplaats van William Branham?”

Hij zei: “Hier is hij! Hier is hij! Hier is hij!” Oh, mensen! Daar ging ik naar voren met dat T-shirtje aan, weet u. En hier ik . . .

Hij zei: “Kom naar voren meneer Branham, we willen dat u de boodschap brengt.” O, mensen, voor al die predikers, uhm, al die mensen! En ik slipte naar voren, weet u. Mijn gezicht rood, en mijn oren brandend. En ik glipte naar voren, kreukstof streepjesbroek en T-shirt, prediker, Baptistenpredikant die naar de microfoon toeliep, had er nog nooit eerder één gezien, ziet u.

En ik stond daar boven, ik zei: “Wel, ik—ik—ik weet hier niet vanaf.” Ik deed onhandig, heel zenuwachtig, begrijpt u. En—en ik ging naar hier ergens bij Lukas 16, en ik dacht: “Wel, nu . . .” En ik—ik kwam op het onderwerp: “*En hij sloeg zijn ogen op in het dodenrijk, en huilde.*” En ik kreeg . . . Dus ik—ik begin te prediken, weet u, en kwam tot prediken en voelde me een beetje beter. En ik zei: “De rijke man was in de hel, en hij huilde.” Die kleine drie woorden, zoals ik heel wat predikingen op die manier heb: “Geloof Gij Dit,” en “Spreek Tot De Rots,” u hebt me dat horen prediken. En ik had: “En toen huilde hij.” En ik zei: “Er zijn daar geen kinderen, zeker niet in de hel. Toen huilde hij.” Ik zei: “Er zijn daar geen bloemen. Toen huilde hij. Er is daar geen God. Toen huilde hij. Er is daar geen Christus. Toen huilde hij.” Toen huilde ik. Iets had me aangegrepen. Tjonge! Oh, mensen! Daarna, ik weet niet wat er gebeurde. Toen ik een beetje tot mezelf kwam, stond ik buiten. Die mensen gingen roepen en jubelen en huilen, en ik, we hadden een ontzaggelijke tijd.

Toen ik daar buiten kwam was er een man die op me toeliep met een hele grote Texas-hoed op, grote laarzen, kwam aanlopen, zei: “Ik ben Oudste *Zo-en-zo.*” Prediker, cowboy-laarzen, cowboykleding aan.

Ik dacht: “Wel, mijn kreukstof streepjesbroek is dan nog niet zo slecht.”

Zei: “Ik wil dat u naar het zuiden naar Texas komt en een opwekkingscampagne voor mij houdt.”

“Uh-huh, laat ik dat noteren, meneer.” En ik schreef het zo op.

Hier kwam een makker aan met een van deze kleine, soort golfbroek aan, waar ze gewoon waren golf te spelen, weet u, had zo’n kleine wijde kniebroek aan. Hij zei: “Ik ben Oudste *Zus-en-zo* uit Miami. Ik zou graag . . .”

Ik dacht: “Tjonge, misschien heeft kleding er niet zoveel mee te maken.” Ik bekeek het en ik dacht: “In orde.”

Dus ik greep deze zaken aan, en naar huis ging ik. De vrouw kwam me tegemoet, ze zei: “Waarover ben je toch op zo’n gelukkige toon, Billy?”

Ik zei: “O, ik heb het neusje van de zalm ontmoet. Mensen, het is het beste wat je ooit hebt gezien. Die mensen schamen zich niet voor hun godsdienst.” En, o, ik vertelde er haar alles over. En ik zei: “En kijk eens hier, lieverd, een hele reeks uitnodigingen. Die mensen!”

Ze zei: “Het zijn geen heilige rollers, is het wel?”

Ik zei: “Ik weet niet wat voor soort rollers ze zijn, maar zij hebben iets dat ik nodig had.” Zie? Ik zei: “Dat—dat is een ding waar ik zeker van ben.” Ik zei: “Ik zag een oude man, negentig jaar oud, weer opnieuw jong worden.” Ik zei: “Ik heb nog nooit in mijn leven zulk prediken gehoord. Wel, ik zag nooit een Baptist op zo’n wijze prediken.” Ik zei: “Ze prediken tot ze buiten adem zijn, en buigen hun knieën helemaal tot de vloer, komen weer omhoog, krijgen weer adem. Je kunt ze twee huizenblokken verder nog steeds horen prediken.” En ik zei: “Ik—ik heb nog nooit in mijn leven zoiets gehoord.” En ik zei: “Ze spreken in een onbekende tong, en de andere vertelt waar ze over spreken. Nooit in mijn leven zoiets gehoord!” Ik zei: “Wil je met me mee gaan?”

Ze zei: “Lieveling, toen ik met je trouwde, ik zal bij je blijven tot de dood ons scheidt.” Ze zei: “Ik zal gaan.” Ze zei: “Nu, we zullen het de familie vertellen.”

En ik zei: “Wel, jij vertelt het jouw moeder en ik zal het mijn moeder vertellen.” Dus we. . . Ik ging heen en vertelde het aan mama.

Mama zei: “Wel, zeker, Billy. Waar de Heer je ook toe riep om te doen, ga het doen.”

En zo vroeg mevrouw Brumbach mij om langs te komen. Ging er heen. Ze zei: “Wat is dit waar je over spreekt?”

En ik zei: “O, mevrouw Brumbach,” zei ik: “maar u allen hebt nooit zulke mensen gezien.”

Ze zei: “Kalm aan! Kalm aan!”

Ik zei: “Ja, mevrouw.” Ik zei: “Het spijt me.”

En ze zei: “Weet jij dat het een stel heilige rollers is?”

Ik zei: “Nee, mevrouw, dat wist ik niet.” Ik zei: “Het—het zijn zeker fijne mensen.”

Ze zei: “Alleen het idee al! Denk je dat je mijn dochter zou meesleuren onder dat soort spul!” Zei: “Belachelijk! Dat is niets anders dan vuilnis wat de andere kerken eruit hebben gegooid.” Ze zei: “Inderdaad! Je zult mijn dochter niet op die manier bekend laten worden.”

En ik zei: “Maar, weet u, mevrouw Brumbach, diep in mijn hart voel ik dat de Here wil dat ik met die mensen mee ga.”

Ze zei: “Jij gaat terug naar je kerk totdat ze zich een pastorie voor je kunnen veroorloven, en gedraag je als een man die een

beetje verstand heeft.” Zei: “Je zult mijn dochter niet meenemen door dat heen.”

Ik zei: “Ja, mevrouw.” Ik keerde me om en liep naar buiten.

En Hope begon te huilen. Ze kwam naar buiten, ze zei: “Billy, ongeacht wat mama zegt, ik zal bij je blijven.” Haar hart zij gezegend!

En ik zei: “O, dat is in orde, lieverd.”

En ik liet het gewoon gaan. Ze wilde haar dochter niet met dergelijke mensen laten gaan omdat het “niets dan vuilnis was.” En ik liet het gewoon zo'n beetje gaan. Het was de ergste vergissing die ik ooit in mijn leven maakte, één van de ergsten.

Een poosje later, paar jaar later, de kinderen kwamen. En op een dag waren we . . . Kwam er een overstroming, in 1937. Er kwam een overstroming. En onze . . . Ik was op dat moment aan het patrouilleren en ik probeerde mijn best te doen om de mensen uit de overstroming te brengen, huizen werden omvergerukt. En mijn eigen vrouw liep een ziekte op, en ze was heel, heel ziek van de longontsteking. En ze namen haar mee naar . . . Het gewone ziekenhuis was zo vol dat we haar daar niet in konden brengen, dus namen we haar mee naar het—het overheidsgebouw waar ze ginds een kamer hadden. En zo riepen ze me toen weer weg. En ik heb altijd aan de rivier gewoond, en behoorlijk goed met boten, dus was ik aan het proberen om mensen op te halen, ze te redden van de vloed. En toen zou ik . . . een . . .

Ze riepen me, zeiden: “Er is een huis daar in de Chestnutstraat, het staat ongeveer op het punt in elkaar te zakken. Er is daar een moeder en een stel kinderen binnen,” zeiden: “Als je denkt dat je boot, je motor bij ze kan komen.” Ik zei: “Wel, ik zal alles doen wat ik kan.”

En ik, door die golven schietend. De dijk was daar hogerop doorgebroken, en oh, mensen, de . . . spoelde gewoon de stad uit. En ik zou alle gas geven die ik kon, en tenslotte ginds de straten over en door de percelen. En ik kwam daar dichtbij waar de oude kade was, het water stroomde erdoor. En ik hoorde iemand schreeuwen, en ik zag een moeder buiten op de veranda staan. En die grote lange golven gingen er zo doorheen. Wel, ik ging *deze* kant op zo ver als ik kon, en stak de stroom in en kwam terug en kwam aan die kant. Ik had de boot net op tijd gestopt om haar vast te maken rond de pilaar, van de post van de deur, paal, of de paal van de veranda. En ik rende naar binnen en greep de moeder en haalde haar daar in, en twee of drie van de kinderen. En ik maakte mijn boot los en liet haar . . . achterin. Kwam ver stroomafwaarts uit, en bracht haar over op de oever, ongeveer twee-en-een-halve kilometer weg tegenover de stad, tot ik haar aan de oever kreeg. En toen, toen ik daarginds kwam, was ze bewusteloos geraakt. En ze was beginnen . . . Ze schreeuwde: “Mijn baby! Mijn baby!”

Wel, ik dacht dat ze bedoelde dat ze de baby in het huis had achter gelaten. O, mensen! Ik ging weer op weg terug terwijl zij probeerden om voor haar te zorgen. En ik kwam tot de ontdekking, het was . . . of zij wilde weten waar haar baby daar was. Er was een kleine makker van ongeveer drie jaar oud, en ik dacht dat ze een kleine baby bedoelde die nog gevoed werd of zoiets.

En dus ging ik terug op weg en kwam daar. En toen ik die boot nam en er binnen kwam en geen baby kon vinden, en de veranda begaf het en het huis zakte in. En ik rende heel snel en greep het—het stuk waar mijn boot aan dreef, kwam in de boot en maakte haar los.

En het had me toen al meegenomen de stroom van de rivier zelf in. En het was ongeveer half twaalf 's avonds, en gewoon natte sneeuw en sneeuw die viel. En ik greep het startkoord vast en ik probeerde de boot aan te trekken, en hij wilde niet starten, en ik probeerde en hij wilde niet starten, en ik probeerde opnieuw. Verder in die stroom gerakend, de watervallen vlak onder me. En ik probeerde het uit alle macht, en ik dacht: "O, jongen, hier—hier is mijn einde! Dit is het!" En ik zou het uit alle macht proberen. En ik zei: "Here, alstublieft laat me geen dood sterven zoals dit," en ik zou trekken en zou trekken.

En het kwam terug tot me: "Hoe zit het met die hoop vuilnis waar je niet heen wilde gaan?" Ziet u? Uh-huh.

Ik legde mijn hand op de achterkant van de boot, en ik zei: "God, wees mij genadig. Laat me mijn vrouw en baby niet op deze manier verlaten, en zij daarginds, ziek! Alstublieft!" En ik bleef gewoon zo trekken, en hij wilde niet starten. En ik kon het gebulder daar beneden horen, omdat ik . . . Nog maar een paar minuten, en, o, jongen, dat zou het zijn. En ik zei: "Heer, als U mij zult vergeven, dan beloof ik U dat ik alles, wat dan ook zal doen." Kniel neer in die boot daar en de natte sneeuw striemde me in het gezicht, ik zei: "Ik zal alles doen wat U wilt dat ik doe." En ik trok opnieuw, en hij sloeg aan. En ik gaf hem alle gas die ik maar kon geven, en tenslotte kwam ik aan de oever.

En ik ging terug om de kleine vrachtwagen te vinden, patrouillevrachtwagen. En ik dacht aan . . . Er waren enigen van hen die zeiden: "Zeg, het overheidsgebouw is net weggespoeld." Mijn vrouw en baby waren daarin, beide baby's.

En ik ging weg naar het overheidsgebouw zo hard als ik kon, en water stond ongeveer vier meter vijftig diep er helemaal door. En er was daar een majoor, en ik zei: "Majoor, wat is er met het ziekenhuis gebeurd?"

Zei: "Nu, wees niet bezorgd. Zou u daar iemand in hebben?" En ik zei: "Ja, een—een zieke vrouw en twee baby's."

Hij zei: "Ze zijn er allemaal uit gekomen." Zei: "Ze zijn in een vrachtwagen en ze zijn de richting van Charlestown opgegaan."

Ik rende, nam mijn boot en . . . of ging in mijn auto, en mijn boot erachter op, en snelde daarginds naar . . . En toen waren de krekens uitgegroeid tot ongeveer vier of vijf kilometer breed. En de hele nacht lang probeerde ik om . . . Enigen van hen zeiden: “De auto, de vrachtwagen, spoelde van de weg af daar op de overbrugging.”

Wel, vind mezelf geïsoleerd buiten op een klein eiland, zat daar drie dagen. Ik had een overvloed aan tijd om erover na te denken of Dat vuilnis was of niet. Het bonsde maar: “Waar is mijn vrouw?”

Tenslotte toen ik haar vond, binnen een paar dagen nadat ik er uit kwam en aan de overkant kwam, was ze helemaal ver in Columbus, Indiana, in het Baptisten Auditorium waar ze zoiets als een—een ziekenhuis hadden gemaakt, ziekenkamers op kleine veldbedden van de overheid. En ik rende op haar toe zo hard als ik kon, proberend te ontdekken waar ze was, roepend: “Hope! Hope! Hope!” En ik keek, en daar lag ze op een veldbed, en TB was ingetreden.

Ze tilde haar kleine benige hand op, en ze zei: “Billy.” En ik rende naar haar toe, en ik zei: “Hope, lieveling.” Ze zei: “Ik zie er vreselijk uit, is het niet?”

Ik zei: “Nee, lieverd, je ziet er goed uit.”

Gedurende ongeveer zes maanden werkten we met alles wat in ons was, om te proberen te maken dat haar leven werd gered, maar ze bleef steeds minder en minder worden.

Op een dag was ik op patrouille en ik had mijn radio aangezet, en ik dacht ik hoorde ze zeggen, een oproep doende over de radio, zeiden: “Voor William Branham, wordt onmiddellijk in het ziekenhuis verwacht, vrouw stervend.” Ik joeg terug naar het ziekenhuis zo snel als ik kon, zette het rode licht aan en de sirene, en ging op weg. En toen ik—ik kwam bij het ziekenhuis en ik stopte, rende naar binnen. Door het ziekenhuis komend, zag ik een kleine makker van me die, we visten samen, we trokken als jongens samen op, Sam Adair.

Dokter Sam Adair, hij is degene van wie het visioen niet lang geleden kwam en hem vertelde over de kliniek. En hij zei, als wie dan ook twijfelt aan het visioen, om hem gewoon op zijn kosten op te bellen als ze willen weten of het waar was of niet.

En toen kwam hij dus daar zo naar buiten, en hij had zijn hoed in zijn hand. Hij keek naar mij en hij begon gewoon te huilen. En ik rende naar hem toe, sloeg mijn armen om hem heen. Hij legde zijn armen om mij heen, zei: “Billy, ze is stervend.” Hij zei: “Het spijt me. Ik heb alles gedaan wat ik kon doen, ik heb specialisten gehad en alles.”

Ik zei: “Sam, zeker gaat ze niet heen!”

Zei: “Ja, ze is stervend.”

En hij zei: "Ga daar niet naar binnen, Bill."

En ik zei: "Ik moet naar binnen gaan, Sam."

En hij zei: "Doe het niet. Alsjeblieft, doe het niet."

Ik zei: "Laat me naar binnen gaan."

Zei: "Ik zal met je mee gaan."

Ik zei: "Nee, blijf jij hier buiten. Ik wil bij haar blijven in haar laatste ogenblikken."

Zei: "Ze is bewusteloos."

Ik liep de kamer binnen. En de verpleegster zat daar, en zij huilde omdat zij en Hope samen schoolvriendinnen waren geweest. En dus ik keek, en ze begon te huilen, stak haar hand op en begon erheen te lopen.

En ik keek erheen, en schudde haar. Daar was ze, ze was afgevallen van ongeveer honderdwtintig pond, tot ongeveer zestig. En ik—ik schudde haar. En als ik leef om honderd jaar oud te worden, zal ik nooit vergeten wat er gebeurde. Ze draaide zich om, en die hele grote mooie ogen keken naar me op. Ze glimlachte. Ze zei: "Waarom heb je me teruggeroepen, Billy?"

Ik zei: "Lieveling, ik heb net uitbetaald gekregen."

Ik moest werken. We stonden ver in de schuld en honderden dollars aan doktersrekeningen, en niets om het mee te betalen. En ik moest gewoon werken. En ik bezocht haar twee of drie keer per dag, én elke avond, en dan terwijl ze in die toestand was.

Ik zei: "Wat bedoel je, je 'teruggeroepen'?"

Ze zei: "Bill, je hebt Er over gepredikt, je hebt Er over gesproken, maar je hebt er geen idee van wat Het is."

Ik zei: "Waar spreek je over?"

Ze zei: "De Hemel." Ze zei: "Kijk," zei ze, "ik werd naar Huis begeleid door een paar mensen, mannen of vrouwen of zoiets die in het wit waren gekleed." En ze zei: "Ik was op mijn gemak en vredig." Zei: "Grote prachtige vogels vlogen van boom tot boom." Ze zei: "Denk niet dat ik buiten mezelf ben." Ze zei: "Billy, ik zal je onze fout gaan zeggen." Ze zei: "Ga zitten." Ik deed het niet, ik knielde neer, nam haar hand. Ze zei: "Weet je waar onze fout is?"

En ik zei: "Ja, lieveling, ik weet het."

Ze zei: "Wij behoorden nooit naar mamma te hebben geluisterd. Die mensen waren in orde."

En ik zei: "Ik weet het."

Ze zei: "Beloof me dit, dat je naar die mensen toe zult gaan," zei: "Omdat ze in orde zijn." En ze zei: "Voed mijn kinderen op die manier op." En ik . . . Ze zei: "Ik wil je iets zeggen." Ze zei: "Ik ben stervende, maar" zei: "Het is . . . ik heb geen—ik heb geen vrees om te gaan." Zei: "Het is—het is prachtig." Ze zei: "Het enige, ik vind het verschrikkelijk om jou te verlaten, Bill. En ik

weet dat je deze twee kleine kinderen op te voeden hebt.” Ze zei: “Belooft me dat—dat je niet ongetrouwd zult blijven en mijn kinderen van het kastje naar de muur getrokken laat worden.” Dat was een verstandig iets van een éérentwintig jaar oude moeder.

En ik zei: “Ik kan dat niet beloven, Hope.”

Ze zei: “Alsjeblieft, belooft het me.” Zei: “Eén ding wil ik je vertellen.” Zei: “Herinner je je dat geweer?” Ik ben gewoon stapel op geweren. En ze zei: “Je wilde die dag dat geweer kopen en je had niet genoeg geld om de aanbetaling te doen.”

Ik zei: “Ja.”

Ze zei: “Ik heb mijn geld opgespaard, mijn stuivers, om het te proberen en die aanbetaling op dat geweer voor je te doen.” Ze zei: “Nu, wanneer dit achter de rug is ga terug naar huis, kijk bovenop de duofold . . . of het vouwbed, onder dat stuk papier daar boven op, en je zult het geld daar vinden.” Ze zei: “Belooft me dat je dat geweer zult kopen.”

U weet niet hoe ik me voelde toen ik die één dollar en vijfenzeventig cent (in stuivers) daar zag liggen. Ik haalde het geweer.

En ze zei: “Herinner je je die keer dat je de stad inging om een paar kousen voor me te kopen, en we naar Fort Wayne gingen?”

Ik zei: “Ja.”

Ik was binnen gekomen van het vissen, en ze zei . . . We moesten naar Fort Wayne gaan, ik moest die avond prediken. En ze zei: “Je weet, dat ik je zei: ‘Er zijn twee verschillende soorten.’” De ene heet “chiffon”. En wat is de andere? Rayon. Klopt dat? Rayon en chiffon. Wel, wat het ook is, chiffon was de beste. Is dat waar? En ze zei: “Nu, haal jij voor mij een paar chiffon, de full style.” Kent u dat ding wat dat kleine iets aan de achterkant van de kous heeft, aan de top? En ik wist niets over vrouwenkleding, dus ik . . .

En ik liep door de straat en zei: “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon,” proberend om het in gedachten te houden door “chiffon, chiffon, chiffon” te zeggen.

Iemand zei: “Hallo, Billy!”

Ik zei: “O, hallo, hallo.” “Chiffon, chiffon, chiffon, chiffon, chiffon.”

En ik kwam bij de hoek en ik ontmoette meneer Spon. Hij zei: “Hé, Billy, weet je dat de baars nu bijt ginds langs die laatste pier?”

Ik zei: “Vast en zeker, o ja?”

“Ja.”

Ik dacht, nu, toen ik bij hem wegging: “Wat was dat spul?” ik was het vergeten.

Dus Thelma Ford, een meisje dat ik kende, werkte in de tien-cent winkel. En ik wist dat ze daar dameskousen verkopen, dus ik ging erheen. Ik zei: "Hallo, Thelma."

En ze zei: "Hallo, Billy. Hoe gaat het met je? Hoe maakt Hope het?"

En ik zei: "Fijn." Ik zei: "Thelma, ik heb een paar sokken nodig voor Hope."

Ze zei: "Hope wil geen sokken."

Ik zei: "Ja, mevrouw, dat wil ze zeker wel."

Ze zei: "Je bedoelt kousen."

"O, zeker," zei ik, "dat is wat het is." Ik dacht: "O, o ik heb mijn onwetendheid al laten zien."

En ze zei: "Welk soort wil ze?"

Ik dacht: "O, o!" Ik zei: "Wat voor soort heb je?"

Ze zei: "Wel, we hebben rayon."

Ik wist het verschil niet. Rayon, chiffon, het klinkt allemaal hetzelfde. Ik zei: "Dat is wat ik wil." Ze zei . . . ik zei: "Pak er een paar van voor mij in, full style." En ze . . . Dat had ik verkeerd. Wat is het? Full fashion. "Full fashion." En dus zei ik: "Pak er een paar van voor me in."

En toen ze heenging om ze aan me te geven, waren ze maar ongeveer dertig cent, twintig cent of dertig cent, ongeveer de helft van de prijs. Wel, zei ik: "Geef me er maar twee paar van." Ziet u?

En ik ging terug naar huis, en ik zei: "Weet je, lieverd, jullie vrouwen winkelen de hele stad door om koopjes te vinden." Je weet hoe graag je erover kraait. En ik zei: "Maar hier, kijk hier, ik kocht twee paar voor de prijs waarvoor jij er één paar koopt. Zie?" Ik zei: "O, dat is—dat is mijn persoonlijke kundigheid." Ziet u, ik zei—ik zei: "Weet je, Thelma verkocht deze aan me." Ik zei: "Ze heeft ze me misschien voor de halve prijs laten hebben."

Ze zei: "Heb je chiffon gekregen?"

Ik zei: "Ja, mevrouw." Het klonk voor mij allemaal hetzelfde, ik wist niet dat er enig verschil was.

En ze vertelde me, ze zei: "Billy." Ik vond het vreemd dat ze toen ze naar Fort Wayne kwam, dat ze een ander paar kousen moest halen. Ze zei: "Ik geef ze aan je moeder," zei: "Ze zijn voor oudere dames." Zei: "Het spijt me dat ik dat deed."

En ik zei: "O, dat is goed, lieverd."

En ze zei: "Nu, blijf—blijf niet ongetrouwd." En ze zei . . . Ze wist niet wat op het punt stond te gebeuren een paar uren nadien. En ik hield haar lieve handen vast terwijl de engelen Gods haar weghaalden.

Ik ging naar huis. Ik wist niet wat te doen. Ik lag daar 's nachts en ik hoorde . . . Ik denk dat het een klein muisje was, zat in de oude haard waar we wat kranten in hadden zitten. En ik sloot de deur met m'n voet, en daar hing haar kimono aan de achterkant, (en zij daarginds in dat mortuarium liggend). En even een klein poosje later riep iemand me, zei: "Billy!" En het was broeder Frank Broy. Hij zei: "Je baby ligt op sterven."

Ik zei: "Mijn baby?"

Zei: "Ja, Sharon Rose." Zei: "De dokter is daar nu, en zei: 'Ze heeft tuberculose hersenvliesontsteking gekregen, ze heeft het door het drinken van haar moeder.'" En zei: "Ze is stervend."

Ik pakte mijn auto, ging daar heen. En daar was ze, het liefelijke kleine ding. En ze brachten haar met spoed naar het ziekenhuis.

Ik ging naar buiten om hem te spreken. Sam kwam eraan en zei: "Billy, ga die kamer niet in, je moet aan Billy Paul denken." Zei: "Ze is stervende."

Ik zei: "Dok, ik—ik moet mijn baby zien."

Hij zei: "Nee, je kunt niet naar binnen gaan." Zei: "Ze heeft hersenvliesontsteking, Billy, en je zou het overbrengen op Billy Paul."

En ik wachtte tot hij naar buiten was gegaan. Ik kon het niet verdragen om haar te zien sterven, en haar moeder lag daar in het gebouw van de begrafenisondernemer. Ik zeg u, de weg van een overtreder is hard. En ik—ik ging heen, glipte de deur binnen, en toen Sam naar buiten ging en de verpleegster naar buiten ging, ging ik naar beneden de kelderverdieping in. Het is een heel klein ziekenhuisje. Ze was in een geïsoleerde kamer, en de vliegen zaten in haar kleine oogjes. En ze had een kleine . . . wat wij een "muskietenscherm" noemen, of een netje over haar ogen heen. En ze had . . . met kleine stuiptrekkingen, haar kleine dikke beentje bewoog ze zo op en neer, en haar handjes, met die stuiptrekkingen. En ik keek naar haar, en ze was net groot genoeg om schattig te zijn, ongeveer acht maanden oud.

En haar moeder was gewoon haar daar buiten neer te zetten met haar kleine luier aan, weet u, op het erf, als ik eraan zou komen. En ik toeterde dan met de claxon, en dan zou ze van: "goo-goo, goo-goo," gaan doen, haar handjes naar me uitstekend, weet u.

En daar lag mijn lieveling, stervend. Ik keek op haar neer en ik zei: "Sharry, ken je pappie? Ken je pappie, Sharry?" En toen ze keek . . . Ze leed zo erg tot een van die mooie blauwe oogjes scheel keek. Het leek mijn hart uit me te hebben gescheurd.

Ik knielde neer, ik zei: "Heer, wat heb ik gedaan? Heb ik niet het Evangelie gepredikt op de straathoeken, en ik heb alles gedaan wat ik weet te doen. Houd dat niet tegen me. Ik heb

die mensen nooit 'vuilnis' genoemd. Zij was het die die mensen 'vuilnis' noemde." Ik zei: "Ik heb er spijt van dat het allemaal is gebeurd. Vergeef mij. Neem—neem mijn kindje niet." En terwijl ik aan het bidden was, leek het alsof een zwart . . . zoals een laken of een doek naar beneden kwam. Ik wist dat Hij mij had afgewezen.

Nu, en daar was de hardste en meest verraderlijke tijd in mijn leven. Toen ik opstond en naar haar keek, en ik dacht . . . legde satan in mijn gedachten: "Wel, meen je dat zo hard als je hebt gepredikt, en de manier waarop je hebt geleefd, en nu wanneer het op je eigen kindje aankomt, Hij je af zal wijzen?"

En ik zei: "Dat is waar. Als Hij mijn kindje niet kan redden, dan kan ik niet. . ." Ik stopte. Ik—ik wist gewoon niet wat te doen. En toen zei ik dit, ik zei: "Heer, U gaf haar aan mij en U hebt haar weggenomen, gezegend zij de Naam des Heren! Al nam U zelfs mij, ik zal U nog steeds liefhebben."

En ik legde mijn hand over haar heen, ik zei: "Wees gezegend, lieveling. Pappa wilde je opvoeden, met heel mijn hart wilde ik je opvoeden, en je opvoeden om de Here lief te hebben. Maar de engelen komen voor je, lieveling. Pappie zal je kleine lichaam meenemen en het in de armen van mamma leggen. Ik zal je bij haar begraven. En op een dag zal pappa je ontmoeten, wacht jij daarboven maar gewoon met mamma."

Toen haar moeder stervend was, zei ze, de laatste woorden die ze zei, ze zei: "Bill, blijf op het veld."

Ik zei: "Ik zal. . ." Ze zei. . . ik zei: "Als ik op het veld ben wanneer Hij komt, zal ik de kinderen nemen en tegemoet gaan. Als ik het niet ben, zal ik bij jou begraven worden. En ga jij heen naar de rechterkant van de grote poort, en wanneer je ze allemaal ziet binnen komen, sta daar en begin te roepen: 'Bill! Bill! Bill!' gewoon zo hard je maar kunt. Ik zal je daar ontmoeten." Ik kuste haar vaarwel. Ik ben op het slagveld vandaag. Dat is bijna twintig jaar geleden geweest. Ik heb mijn afspraakje met mijn vrouw, ik zal haar gaan ontmoeten.

En ik nam de kleine baby, en toen ze stierf, en legde haar in de armen van de moeder, en we namen het mee naar de begraafplaats. En ik stond daar om broeder Smith, de Methodistenpredikant die de begrafenisdienst predikte, te horen: "As tot as, en stof tot stof." (En ik dacht: "Hart tot hart.") Daar ging ze.

Niet lang daarna nam ik kleine Billy daar op een morgen mee heen, hij was nog maar een heel kleine makker. Hij was . . .

Dat is de reden dat hij aan mij hangt en ik aan hem hang, ik moest zowel pappa als mamma (beide) voor hem zijn. Ik nam dan zijn flesje. We konden ons niet veroorloven om 's nachts vuur te hebben om zijn melk warm te houden, en ik legde het dan onder

mijn rug op deze manier en houd het warm door de warmte van mijn lichaam.

We hebben aan elkaar gehangen als kameraden, en een dezer dagen wanneer ik van het veld af ga dan wil ik hem het Woord overhandigen en zeggen: “Ga door, Billy. Blijf jij Er bij.” Sommige mensen vragen zich af waarom ik hem de hele tijd bij me heb. Ik kan hem niet opgeven. Hij is zelfs getrouwd, maar ik herinner me nog steeds dat ze me zei: “Blijf bij hem.” En we zijn onafscheidelijk geweest als kameraden.

Ik herinner me dat ik de stad rondliep, de fles onder mijn arm, hij zou gaan huilen. Op een avond was—was hij op het achtererf aan het lopen waar precies . . . (Toen zij op het punt stond hem te krijgen, ze had het benauwd, en ik . . . nog maar een meisje, weet u.) En ik liep dan heen en weer vanaf de oude eikenboom achter op het erf. En hij was aan het roepen om zijn mamma, en ik had helemaal geen mamma om hem mee heen te nemen. En dan zou ik hem oppakken, ik zou zeggen: “O, lieverd.” Ik zei . . .

Hij zei: “Pappie, waar is mijn mamma? Hebt u haar in de grond gestopt?”

Ik zei: “Nee, lieverd. Het is in orde met haar, ze is boven in de Hemel.”

En hij zei daar iets, en leek me te doden op een namiddag. Hij was aan het huilen, was later in de loop van de avond, en ik droeg hem op mijn rug op *die* manier, hem op mijn schouder dragend en hem zo klopjes gevend. En hij zei: “Pappie, ga alstublieft mamma halen en breng haar hier.”

En ik zei: “Lieverd, ik kan mamma niet halen. Jezus . . .”

Zei: “Wel, zeg Jezus om mijn mamma te sturen. Ik heb haar nodig.”

En ik zei: “Wel, lieverd, Ik . . . eens gaan ik en jij heen haar te zien.”

En hij hield op, zei: “Pappie!”

En ik zei: “Ja?”

Zei: “Ik zag mamma daar op die wolk.”

O, het leek of het me doodde! Ik dacht: “Jongen! ‘Ik zag mamma daar op die wolk.’” Ik raakte gewoon bijna buiten bewustzijn. Ik knuffelde de kleine kerel *zo* opgenomen aan mijn boezem, en hield gewoon mijn hoofd naar beneden, ging naar binnen.

Dagen gingen voorbij. Ik kon het niet vergeten. Ik probeerde te werken. Kon niet meer terug naar huis gaan, het was niet meer een thuis. En ik wilde blijven. We hadden niets anders dan dat oude gammele huisraad, maar het was iets waar zij en ik ons samen in hadden verheugd. Het was thuis.

En ik herinner me een dag dat ik aan het proberen was om te werken bij Openbare Werken. Ik was naar boven gegaan om een oude laagspanningsleiding te repareren, die naar beneden hing, het was heel vroeg op een ochtend. En ik klom naar boven, dit kruis op. (En ik kon die baby niet opgeven. Ik zou kunnen begrijpen dat mijn vrouw heenging, maar dat die baby heenging, gewoon een heel klein ding.) En ik was daar bovenaan, en ik was aan het zingen: “Op die heuvel ver weg stond een ruw’ houten Kruis.” En de hoogspanningsdraden liepen naar beneden naar de transformator en gingen daar uit in (weet u) de laagspanning. En ik hing er daar boven aan. En ik keek toevallig, en achter mij was de zon aan het opkomen. En daar, mijn handen uitgestrekt en het teken van dat kruis op de—op de heuvelflank. Ik dacht: “Ja, het waren mijn zonden die Hem daar brachten.”

Ik zei: “Sharon, lieverd, pappa wil je zo graag zien, lieveling. Hoe graag zou ik je weer in mijn armen willen houden, jij lief klein ding.” Ik raakte buiten mezelf. Het waren weken geweest. Ik trok mijn rubberhandschoen uit. Er stroomt drieëntwintighonderd volt vlak naast me. Ik trok mijn rubberhandschoen uit. Ik zei: “God, ik vind het verschrikkelijk om dit te doen, ik ben een lafaard.” “Maar, Sharry, pappie zal jou en mammië in een paar ogenblikken gaan zien.” Begon mijn handschoen uit te trekken, om mijn hand op die drieëntwintighonderd te gaan leggen. Het zou breken. . . wel, het zou je zelfs geen bloed in je over laten. En dus ik—ik—ik begon die handschoen uit te trekken, en daar gebeurde iets. Toen ik bijkwam, zat ik op de grond met mijn handen op *deze* manier omhoog, naar mijn gezicht, huilend. Het was Gods genade, of ik zou hier geen gezingsdienst hebben gehouden, daar ben ik zeker van. Hij was het die Zijn gave beschermd, niet mij.

Ik begon op weg naar huis te gaan. Ik hield op, borg mijn gereedschap weg. En ging terug, ik zei: “Ik ga naar huis.”

Ik begon rond het huis te gaan, en ik pakte de post op in het huis, een beetje koud, en ik ging naar binnen. We hadden één kleine kamer, ik sliep daar op een veldbedje, en de vorst die kwam opzetten, en die oude kachel. Ik nam de post en ik keek de post in, en het eerste daarbij was haar beetje kerstsparegeld, tachtig cent, “Mejuffrouw Sharon Rose Branham.” Daar was het, alles weer opnieuw.

Ik was jachtopziener geweest. Ik strekte mijn hand uit en haalde mijn revolver, pistool, uit de holster. Ik zei: “Heer, ik—ik kan dit niet meer gaan, ik—ik ben stervend. Ik ben—ik ben zo gemarteld.” Ik haalde de hamer achteruit van de revolver, drukte haar boven tegen mijn hoofd, daar neerknielend aan dat veldbed in die donkere kamer. Ik zei: “Onze Vader Die in de Hemelen zijt, Uw Naam worde geheiligd. Uw Koninkrijk kome, Uw wil geschiede,” en terwijl ik probeerde, en ik die trekker spande zo

hard als ik kon, zei ik: “Op aarde zoals in de Hemel. Geef ons heden ons dagelijks brood.” En ze wilde niet afgaan!

En ik dacht: “O God, scheurt U mij gewoon in stukken? Wat heb ik gedaan? U wilt me zelfs niet laten sterven.” En ik smeed de revolver neer, en ze ging af en schoot door de kamer. En ik zei: “God, waarom kan ik niet sterven en er uit vandaan komen? Ik kan gewoon niet verder gaan. U moet iets aan me doen.” En ik viel voorover en ik begon te huilen aan mijn kleine, oude vuile bed daar.

En ik moet in slaap zijn gevallen. Ik weet niet of ik in slaap was of wat er gebeurde.

Ik heb er altijd naar verlangd om in het westen te zijn. Ik heb altijd één van die hoeden willen hebben. Mijn vader richtte paarden af in zijn jonge dagen, en ik wilde altijd één van die hoeden. En broeder Demos Shakarian kocht er gisteren één voor me, de eerste die ik heb gehad (ooit had) zoals die, één van die soort westernhoeden.

En ik dacht dat ik voortging de prairie door, dat lied zingend: “Er is een wiel aan de wagen gebroken, een bord aan de ranch, ‘Te Koop.’” En terwijl ik voortging, merkte ik een oude overdekte wagen op, zoals een oude prairie huifkar, en het wiel was gebroken. Natuurlijk, dat stelde mijn gebroken gezin voor. En toen ik dichtbij kwam, keek ik, en daar stond een—een heel knap, jong meisje, ongeveer twintig jaar oud, wit golvend haar en blauwe ogen, gekleed in het wit. Ik keek naar haar, ik zei: “Hoe maakt u het?” Ging verder.

Ze zei: “Hallo, pa.”

En ik keerde me om, ik zei: “Pa?” “Wel,” zei ik, “hoe juffrouw, kunt u . . . kan ik uw vader zijn terwijl u zo oud bent als ik ben?”

Ze zei: “Pappie, u weet gewoon niet waar u bent.” En ik zei: “Wat bedoelt u?”

Ze zei: “Dit is de Hemel.” Zei: “Op aarde was ik uw kleine Sharon.”

“Wel,” zei ik, “lieverd, je was nog maar een kleine baby.”

Zei: “Pappie, kleine baby’s zijn hier geen kleine baby’s, ze zijn onsterfelijk. Ze worden nooit oud of groeien nooit.”

En ik zei: “Wel, Sharon, lieverd, je—je bent een knappe jonge vrouw.”

Ze zei: “Mamma wacht op u.”

En ik zei: “Waar?”

Ze zei: “Boven in uw nieuwe huis.”

En ik zei: “Nieuw huis?” Branhams zijn zwervers, ze hebben geen huizen, ze zijn gewoon . . . En ik zei: “Wel, ik heb nooit een huis gehad, lieverd.”

Ze zei: “Maar u hebt er daarboven één, pappie.” Ik ben niet van plan een baby te zijn, maar het is gewoon zo werkelijk voor me. [Broeder Branham huilt—Vert.] Als ik er aan begin te denken, komt het allemaal weer terug. Zei: “U hebt er hier één, pappie.” Ik weet dat ik er ginds één heb, op een dag zal ik er heengaan. Ze zei: “Waar is Billy Paul, mijn broer?”

En ik zei: “Wel, ik heb hem bij mevrouw Broy achter gelaten, even een paar minuten geleden.”

Zei: “Moeder wil u zien.”

En ik keerde me om en keek, en daar stonden hele grote paleizen, en de heerlijkheid Gods er rondom opkomend. En ik hoorde een engelenkoor zingen: “Mijn thuis, liefelijk thuis.” Ik begon een lange trap op te gaan, gewoon zo hard rennend als ik maar kon. En toen ik bij de deur kwam, stond ze daar, een wit gewaad aan, dat zwarte haar, lang, langs haar rug naar beneden houdend. Ze stak haar armen uit, zoals ze altijd deed wanneer ik vermoeid van het werk kwam of zoiets. Ik pakte haar beide handen, en ik zei: “Lievering, ik heb Sharon daar beneden gezien.” Ik zei: “Ze is een knap meisje geworden is het niet?”

Ze zei: “Ja, Bill.” Ze zei: “Bill.” Legde haar armen om mij heen, (en ze zei) gewoon om mijn schouders, ze begon me schouderklopjes te geven, ze zei: “Stop met zorgen te maken over mij en Sharon.”

Ik zei: “Lievering, ik kan het niet helpen.”

Ze zei: “Nu, Sharon en ik zijn beter af dan jij.” En zei: “Maak je geen zorgen meer over ons. Wil je me dat beloven?”

En ik zei: “Hope,” zei ik: “ik ben zo eenzaam geweest vanwege jou en vanwege Sharon, en Billy huult de hele tijd om jou.” Ik zei: “Ik weet niet wat met hem te doen.”

En ze zei: “Het zal in orde zijn, Bill.” Ze zei: “Beloof me gewoon dat je je geen zorgen meer zult maken.” En ze zei: “Wil je niet gaan zitten?” En ik keek om en daar stond een hele grote stoel.

En ik herinner me dat ik een stoel probeerde te kopen. Nu, tot slot. Ik probeerde eens een stoel te kopen. We hadden alleen die oude—oude gewone houten-zittingstoelen voor die eethoek. We moesten die gebruiken, de enige stoelen die we hadden. En we konden een van deze stoelen kopen waarvan je de achterkant achterover laat, zoals een . . . Ik vergat welk soort gemakkelijke ruststoel. En hij kostte zeventien dollar, en je kon drie dollar aanbetalen en een dollar per week. En we kochten er één. En, o, wanneer ik dan binnenkwam . . . Ik werkte de hele dag, en prediken tot middernacht langs de straten en waar ik maar kon prediken.

En—en ik op een dag kwam ik achter met mijn betaling. We konden het niet voor elkaar krijgen, en het werd dag na

dag, en tenslotte op een dag kwamen ze en pakten mijn stoel en namen hem mee. Die avond, ik zal het nooit vergeten, had ze een kersentaart voor me gebakken. Arme kleine beste meid, ze—ze—ze wist dat ik teleurgesteld zou zijn. En na het avondeten zei ik: “Wat is er voor jou zo goed met vanavond, lieverd?”

En ze zei: “Zeg, ik liet de jongens daar in de buurt wat viswormen opgraven voor je. Denk je niet dat we naar de rivier zouden moeten gaan en een poosje vissen?”

En ik zei: “Ja, maar . . .”

En ze begon te huilen. Ik wist dat er iets fout was. Ik had een idee omdat ze mij al een waarschuwing hadden gestuurd dat ze hem zouden komen halen. En we konden die dollar afbetaling per week niet halen. We konden het niet, konden het ons gewoon niet veroorloven. Ze sloeg haar armen om mij heen, en ik ging naar de deur en mijn stoel was verdwenen.

Ze vertelde me Daarboven, ze zei: “Herinner je je die stoel, Bill?”

En ik zei: “Ja, lieverd, die herinner ik me.”

Zei: “Dat is waar je aan dacht, was het niet?”

“Ja”

Zei: “Wel, deze zullen ze niet meenemen, deze is betaald.” Ze zei: “Ga even een ogenblik zitten, ik wil met je praten.”

En ik zei: “Lieverd, ik begrijp dit niet.”

En ze zei: “Belof me, Billy, belof me dat je je geen zorgen meer zult maken. Je gaat nu terug.” En zei: “Belof me dat je je geen zorgen maakt.”

En ik zei: “Ik kan dat niet doen, Hope.”

En juist toen kwam ik bij, het was donker in de kamer. Ik keek rond, en ik voelde haar arm om me heen. Ik zei: “Hope, ben jij hier in de kamer?”

Ze begon me kloppjes te geven. Ze zei: “Zul je me die belofte doen, Bill? Belof me dat je niet meer zult trouwen. . . niet meer zult rouwen.”

Ik zei: “Ik belof het je.”

En toen gaf ze me twee of drie keer een kloppje, en ze was verdwenen. Ik sprong op en draaide het licht aan, keek overal, ze was verdwenen. Maar ze is gewoon de kamer uitgegaan. Ze is niet heengegaan, ze leeft nog steeds. Ze was een Christen.

Billy en ik gingen hier enige tijd geleden naar het graf, een kleine bloem meenemend voor zijn moeder en zuster, gewoon op een Paasmorgen, en we stopten. De kleine makker begon te huilen, hij zei: “Pappie, mijn mammie ligt daar onder.”

Ik zei: “Nee, lieverd. Nee, ze ligt daar niet onder. Zusje is daar niet onder. We hebben hier een overdekt graf, maar ver weg aan

de overkant van de zee is er een open graf waar Jezus opstond. En op een dag zal Hij komen, Hij zal zus en mamma met Zich meebrengen.”

Ik sta op het slagveld vandaag, vrienden. Ik—ik kan gewoon helemaal niet meer vertellen. Ik. . . [Broeder Branham huilt—Vert.] God zegene u. Laten we onze hoofden een ogenblik buigen.

O Here! Vele keren, Here, ben ik er zeker van dat mensen het niet begrijpen, wanneer ze denken dat deze dingen gemakkelijk komen. Maar er komt een geweldige dag wanneer Jezus zal komen en al deze zorgen zullen worden afgewist. Ik bid, Hemelse Vader, dat U ons zult helpen om voorbereid te zijn.

En die laatste belofte, toen ik haar op de wang kuste die morgen, dat ik haar die dag zou ontmoeten. Ik geloof dat ze daar op die post zal staan, mijn naam roepend. Ik heb trouw geleefd aan die belofte sindsdien, Heer, rond de wereld, op alle soorten plaatsen, trachtend het Evangelie te brengen. Oud wordend nu, en vermoeid, ik ben uitgeput. Een dezer dagen zal ik deze Bijbel voor de laatste keer gaan sluiten. En God, houd mij trouw aan de belofte. Houd Uw genade rondom mij, Heer. Laat mij niet kijken naar de dingen van dit leven, maar leven voor de dingen die verder liggen. Help mij om eerlijk te zijn. Ik vraag niet om een bloemrijk bed van gemak, nee Heer, wanneer mijn Christus daar stierf onder lijden. En heel de rest van hen stierf op die manier. Ik vraag niet om welk gemakkelijk iets ook. Laat me slechts eerlijk zijn, Heer, getrouw. Laat mensen mij liefhebben zodat ik ze tot U kan leiden. En op een dag wanneer het alles voorbij is en we ons verzamelen onder de immer groene bomen, dan wil ik haar bij de hand nemen en met haar aan komen lopen, om aan de mensen van de Angelus Temple en aan al de anderen te tonen. Het zal een geweldige tijd zijn daar.

Ik bid dat Uw genadebewijzen rusten op elk van ons hier. En diegenen die hier zijn, Heer, mogen U misschien zelfs niet kennen. En misschien hebben ze een of andere kleine geliefde aan de overzijde van de zee ginds. Als zij nooit hun belofte zijn nagekomen, mogen ze het nu doen, Heer.

Terwijl we onze hoofden gebogen hebben, vraag ik mij af in deze geweldige grote gehoorzaal deze middag, hoevelen van u zeggen “Broeder Branham, ook ik wil mijn geliefden ontmoeten. Ik-ik-ik heb enige geliefden vlak aan de overkant van de rivier ginds”? Misschien hebt u een belofte gedaan dat u hen zou ontmoeten, misschien toen u moeder “vaarwel” zei daarginds aan het graf die dag, misschien toen u kleine zusje “vaarwel” zei of pa, of enigen van hen aan het graf, beloofde dat u hen zou ontmoeten, en u—u hebt nog nooit die voorbereiding gemaakt. Denkt u niet dat het nu een goed moment is om te doen?

Vergeeft u me dat ik niet verder kan. Maar, o my, u beseft het niet, vrienden. U weet niet welk—welk een offer! Dat is geen druppel, nauwelijks, van de levensgeschiedenis.

Hoevelen van u zouden graag nu willen opstaan en hier naar voren lopen voor gebed, zeggen: “Ik wil mijn geliefden ontmoeten?” Sta op uit het gehoor en kom naar hier. Wilt u het doen? Als iemand nog nooit die voorbereiding heeft gemaakt. God zegene u, meneer. Ik zie een bejaarde kleurlingman naar voren komen, anderen komen. Zet uzelf in beweging, u op de balkons daar boven, ga gewoon regelrecht daaruit in het pad. Of sta op, u die wilt dat er aan u gedacht wordt in een woord van gebed nu meteen. Dat is het. Ga meteen staan. Dat is goed. Ga staan, overal, u die zou zeggen: “Ik heb daar een vader, ik heb een moeder of een geliefde daarginds. Ik wil ze gaan ontmoeten. Ik wil ze in vrede ontmoeten.” Wilt u opstaan, gewoon opstaan overal in de zaal. Ga staan, zeg: “Ik wil aanvaarden.”

God zegene u, dame. God zegene u daar achteraan. En zegene u daar boven. Here zegene u hier, meneer. Dat is goed. Boven op het balkon, de Here zegene u. Overal in het rond, overal, ga staan nu om een woord van gebed uit te spreken, terwijl de Heilige Geest hier is en vaardig is over harten, om—om—om open te breken.

Weet u, wat de gemeente vandaag nodig heeft is een verbroken worden. We hebben nodig om naar het Huis van de Pottenbakker te gaan. Onze stijve zelfgemaakte theologie werkt soms niet zo goed. Wat wij nodig hebben is een ouderwetse verbreking, bekering in onze harten, week wordend naar God toe. Zijn dat allen nu die bereid zijn om te gaan staan?

Laat we onze hoofden dan buigen voor gebed.

O Heer, Die Jezus terugbracht voor de—van de dood, om ons allen te rechtvaardigen door geloof, gelovend. Ik bid, Heer, dat dezen die nu staan om U te aanvaarden, ik bid dat vergeving hun deel zal zijn. En, o Heer, ik bid dat zij U zullen aannemen als hun Redder en Koning en Geliefde. En misschien hebben ze een mamma of een pappa of iemand vlak over de zee. Er is één ding zeker, ze hebben een Redder. Mogen hun zonden hen vergeven worden, en al hun ongerechtigheid uitgewist, dat hun zielen mogen worden gewassen in het Bloed van het Lam, en dat ze in vrede leven van hieraf aan.

En een of andere heerlijke dag wanneer het alles voorbij is, mogen we samenkomen in Uw Huis, en daar zijn als ongebroken families, om onze geliefden te ontmoeten die wachten aan de andere zijde. Dezen, we dragen ze aan U op, dat “Gij hem in volmaakte vrede zult bewaren wiens hart blijft bij Hem.” Geef het, Heer. En we dragen ze op aan U, in de Naam van Uw Zoon, de Here Jezus. Amen.

God zegene u. Ik ben er zeker van dat de werkers zien waar u staat, en ze zullen direct met een paar ogenblikken bij u zijn.

En nu tot diegenen die gebedskaarten zullen gaan ontvangen. Billy, waar zijn Gene en Leo, zijn zij achterin? Zij zijn hier om de gebedskaarten uit te geven in even een paar ogenblikken. Broeder zal het gehoor laten gaan met gebed, en de gebedskaarten zullen worden uitgegeven. We zullen hier over even een klein poosje terug zijn, om te bidden voor de zieken. Goed, broeder.

MIJN LEVENSGESCHIEDENIS DUT59-0419A
(My Life Story)

Deze Boodschap door Broeder William Marrion Branham werd oorspronkelijk in het Engels gepredikt op zondag namiddag, 19 april 1959, in de Angelus Temple in Los Angeles, Californië, U.S.A. en werd van een magnetische bandopname genomen en onverkort in het Engels gedrukt. Deze Nederlandse vertaling is gedrukt en verspreid door Voice Of God Recordings.

DUTCH

©1993 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS, EUROPEES KANTOOR
POSTBUS 78, 9520 AB NIEUW-BUINEN, NEDERLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Copyright kennisgeving

Alle rechten voorbehouden. Dit boekje mag thuis op een printer worden gedrukt voor eigen gebruik of om kosteloos te worden weggegeven, als een hulpmiddel om het Evangelie van Jezus Christus te verspreiden. Dit boekje mag niet worden verkocht, op grote schaal vermenigvuldigd, op een website geplaatst, opgeslagen in een terugzoeksysteem, in andere talen vertaald, of gebruikt worden om fondsen te verwerven zonder de uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van Voice Of God Recordings®.

Voor meer informatie of voor overig beschikbaar materiaal kunt u contact opnemen met:

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. Box 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org